

28e Jaargang, nummer 2, september 2016

Voorwoord	1
Een korte terug- en vooruitblik	3
Beekvliet bij de tijd	7
Eén jaar na Beekvliet, en dan?	14
Oud-Beekvlieters in het nieuws	20
Huidig Beekvliet in het nieuws	26
Een bijzondere band met Beekvliet	30
Bescheiden vakman schilderde vele grootheden	33
Hoe is het toch met	36
‘God is lucht voor mij’	41
De laatste dagen van een kleinseminarie	45
De preken van priester-musicus Maurice Pirenne	49
Nieuw redactielid stelt zich voor	51
Verslag jaarvergadering NMI	53
Personalia	54
Colofon	55
Antwoordcoupon	56

Leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter TN

En nog steeds is het opgewaaide stof van B200 – bijna een jaar na dato - niet neergedaald. Want ik hoor om mij heen geluiden, dat er ‘examenjaren’ zijn die de smaak te pakken hebben. De reünie van eind 2015 was absoluut een schitterende gelegenheid voor verrassend weerzien, het ophalen van herinneringen, oprakelen van anekdotes. Maar de tijd was voor velen van ons te kort. Je kon niet al je jaargenoten of andere schoolgenoten of docenten spreken, en zeker niet uitvoerig. Het was soms wat snuffelen, beetje bijpraten, laatste nieuwtjes uitwisselen, sfeer proeven. En ja, dan maak je dus afspraken voor een nieuwe ontmoeting. Van enkele jaargangen is ons bekend dat er een klassenreünie volgt of al geweest is. Wij vinden het als redactie van Tempora Nostra natuurlijk gewel-

dig om daarvan een impressie (tekst en foto's) te ontvangen voor dit blad. Denk dus aan je mede-reünisten en aan ons: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Intussen heeft de voltallige redactie deze nazomerse uitgave al weer met een rijke oogst gevuld. Patrick van Aarle houdt ons uitvoerig en enthousiast op de hoogte van al het actuele nieuws op ‘zijn’ Beekvliet, waar hij zijn doordeweekse dagen bepaald niet in ledigheid doorbrengt. Speciaal voor de pas geslaagde Beekvlieters (examen 2016), die dit nummer van TN ontvangen, heeft hij schoolverlaters uit 2015 aan de tand gevoeld over hun leerzame studie- en levenservaringen onder het motto ‘Eén jaar na Beekvliet’. Reggie van Genugten heeft driftig gespeurd naar de huidige Beekvlieters die ‘in het nieuws’ zijn opgedoken, en dat zijn er weer vele. Maar ook veel oud-gedienden (onder wie deze keer ook onze eindredacteur!) weten de publiciteit te halen en ik deel hun wapenfeiten graag met onze lezers. Zelfs de heftige Pokémonhype blijft niet onbesproken! Vergeleken met deze vergankelijke virtualiteit wereld is de spiritualiteit van Bluysen veel inspirerender, zoals blijkt uit mijn verslag van een symposium daarover.

Mirjan Boot onthult ons – in gesprek met de classicus (latinist) Theo Bresers – bijna alles over diens boeiende naschoolse leven. De immer tekenvaardige hand van onze senior-redacteur Jan Lurinks levert er een klassiek portret bij. Ons nieuwste redactielid, Cees ter Stege, bekend als de man van en achter het recente ‘Beekvlietboek’, leren we beter kennen in een persoonlijke presentatie. Kees Quinten doet verslag van de jaarvergadering Nunc Meminisse Iuvat, waarin – na 14 jaar! - afscheid is genomen van het superactieve NMI-bestuurslid Babs Donders. En met de feilloze finishing touch van onze eindredacteur Tjeu van Ras heeft al deze kopij

weer geleid tot een bijzonder lezenswaardig blad, vanaf de vorige uitgave voortaan in full colour! Voor minder gaan we niet...

We kunnen - als we tenminste de daarvoor beschikbare middelen gebruiken - direct getuige zijn van actuele gebeurtenissen, wereldwijd en dichtbij. Livestreaming via Facebook Live, Periscope en smartphone-apps zorgt ervoor dat je de actualiteit vrijwel synchroon waarneemt. Tempora Nostra volgt het nieuws ook op de voet, niet met haastige hashtags, maar in een rustiger tempo en soms met een beschouwende blik. Daarmee blijft dit blad een unieke en nooit opdrogende informatiebron voor iedereen die zich met Beekvliet verbonden voelt. Fontes numquam sitiunt....

*Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter*

Een korte terug- en vooruitblik

door Carla Faassen

Het schooljaar 2015/2016 is ten einde. In de afgelopen twee jaar ben ik stevast met deze zin begonnen. Gevolgd door: Het is een goed jaar geweest voor mij en Gymnasium Beekvliet.” in 2013/2014 en In 2014/2015: “Gymnasium Beekvliet kan tevreden terugkijken.” Ik denk dat ik nu met trots kan zeggen: “Het is een fantastisch jaar geweest.” Met zijn allen hebben we gezorgd voor een onvergetelijke jubileumweek in het kader ons 200-jarig bestaan. In de jubileumeditie van Tempora Nostra is het allemaal te lezen en te zien. Het Beekvlietgevoel zinderde en daarom wil ik iedereen nogmaals bedanken voor zijn aanwezigheid en/of bijdrage. Ik probeer dat gevoel wel eens uit te leggen aan niet-Beekvlieters maar het is voor velen toch lastig te begrijpen. De titel van het prachtige boek zegt het eigenlijk al: Beekvliet 200 jaar buitengewoon.

Carla Faassen,
rector Gymnasium Beekvliet

Dat vond ook de inspectie die dit jaar twee dagen op bezoek is geweest. De uitspraak van de inspecteur tijdens de mondelinge terugrapportage aan het einde van de twee dagen bevestigt dit: Ik heb het geheim van de smid nog niet ontdekt. Veel scholen zeggen dat de leerling centraal staat maar hier staat de leerling écht centraal. Het komt niet omdat het een wat kleinere school is want die heb ik veel bezocht. Beekvliet is een bijzondere school. Het contact tussen leraar en leerling is bijzonder. We zijn er trots op en willen dit verder versterken. In het rapport dat te vinden is op de website is het resultaat te lezen.

Ook de inspanningen van de mentoren en vakdocenten om aan het begin van klas 1 alle leerlingen thuis te bezoeken is in het nieuws gekomen. Daar wordt de belangrijke basis gelegd voor de verdere begeleiding van de leerlingen. Naast de begeleiding willen we natuurlijk ook goede resultaten halen. Die zijn al jaren gewoon op orde. We zijn geen hoogvlieger binnen de gymnasia maar dat weten we omdat we bewust kiezen om leerlingen die kiezen voor onze school een kans te geven het Gymnasium Beekvliet diploma te halen. Dit zie je ook terug in ons aannamebeleid. We zijn met recht een kansenschool. In mijn dromen dacht ik wat mooi als we nu ook nog eens ons slagingspercentage kunnen verhogen. Het afgelopen jaar was het al met 2% hoger (van 88% naar 90%) maar dit jaar overtrof het mijn stoutste verwachtingen afgerond 97%. In het inspectierapport stond ook het volgende: Beekvliet

De geslaagde leerlingen: v.l.n.r. Aaron Spoor, Eliane de Meris, Sabine van Wersch - docente Duits, Carla Faassen - rector, Laurien Broeders, Lenneke Geerts

heeft een ruim aanbod aan extracurriculaire activiteiten die aansluiten bij de leerbehoefte van leerlingen. Voor twee nieuwe mogelijkheden zijn leerlingen het afgelopen jaar geslaagd. Het betreft als eerste programma Wirtschaft Deutsch als Fremdsprache (WiDaF). Hiervoor zijn vier leerlingen geslaagd en zijn daarmee de eerste leerlingen in Nederland die het programma hebben afgerond. WiDaF richt zich op het verwerven van de Duitse taal en de nadruk ligt daarbij op handel en economie. De behaalde resultaten zijn aan de hand van de ERK-vaardigheidsniveaus vastgesteld. Eliane de Meris, Lenneke Geerts en Aaron Spoor hebben het programma afgerond op C1-niveau en Laurien Broeders heeft zelfs het hoogste niveau C2 weten te bereiken.

Ten tweede is de eerste lichting honoursleerlingen geslaagd. Zij namen op 18 maart 2016 deel aan het landelijk examen van het 'Honours Programma van de Gymnasia'. Alle zes deelnemers slaagden en ronden daarmee een uitdagend driejarig traject succesvol af. Tijdens de drie jaar bovenbouw ontwikkelt een 'Honours-leerling' zich op competenties als samenwerken, onderzoeken, reflecteren, creëren

De geslaagde Honours-leerlingen.

en communiceren. Op basis van een portfolio en gesprek wordt deze ontwikkeling na drie jaar beoordeeld door externe examinatoren. De projecten van de zes examenleerlingen waren erg gevarieerd. Zo liep Eliane stage bij een evenementenbureau, bouwde Leon een designstoel en richtte Joyce een boekenclub op. De leerlingen kunnen met trots terugkijken op hun mooie producten en de zelfstandigheid die zij hierin hebben laten zien.

Ter afsluiting wil ik de kerstviering van het afgelopen jaar noemen. Leerlingen van klas 6 zitten in hun eindexamenjaar en kunnen daarom niet meer deelnemen aan het grote toneel. Dat ze dat jammer vinden lieten ze dit jaar wel goed zien. Ze verrasten ons door een met een prachtige kerstviering Een compilatie van de oude Faustlegende en het kerstverhaal met een verwijzing naar de actualiteit. Voor het eerst in de geschiedenis (voor zover ik weet) werd het toneelstuk tijdens de kerstviering volledig door leerlingen uit klas 6 vormgegeven inclusief het script dat door Aaron Spoor (2016) werd geschreven.

De kerstviering van leerlingen uit klas zes.

In het nieuwe schooljaar staan ons weer uitdagingen te wachten zoals de renovatie en een tijdelijke uitbreiding van de school onder het motto: Oud-Beekvliet bouwt Nieuw-Beekvliet. Ook zijn er het komend jaar weer nieuwe onderwijsprojecten met name op het gebied van Loopbaanbegeleiding en de moderne vreemde talen. Ook gaan we aan de slag om onderzoeksvaardigheden van leerlingen te verbeteren en gaan we inzetten om het kunstcluster te versterken (muziek en drama als eindexamenvak?)

Op naar weer een bijzonder jaar voor een buitengewoon Beekvliet!

Het schooljaar 2015-2016 was lang: pas op 22 juli sloot Beekvliet zijn deuren om leerlingen en personeel zes weken te laten genieten van een welverdiende zomervakantie. Het was een zeer bijzonder schooljaar, met helemaal aan het begin de grandioze viering van Beekvliet 200 en aan het eind ervan een prachtig examenresultaat. Een terugblik op de laatste maanden:

door Patrick van Aarle

Examenresultaten 2016

De boodschap die de rector in september aan examenlichting 2016 had meegegeven: – “We willen het slagingspercentage wat verbeteren, jullie doel is twee procentpunten meer dan vorig jaar, dus 92%” – is door de examinandi beter in de oren geknoopt dan iemand had kunnen bevroeden. Maar liefst 96,6% van de 117 leerlingen die het examen afrondten – één leerling doet nog herexamen in het derde tijdvak – wist het felbegeerde Beekvlietdiploma binnen te halen. Een bijzonder goed resultaat: in de afgelopen 20 jaar wist slechts lichting 2004 (97,2%) nog beter te scoren. De vlag kon derhalve op veel plaatsen uit; de geslaagden kregen dit jaar voor het eerst van Beekvliet een speciale ‘Gymnasium Beekvliet – Geslaagd!’-vlaag mee naar huis. Het personeel werd verwend met speciale ‘Geslaagd’-taart (zie foto). Bij de diploma-uitreiking ontvingen 12 leerlingen een

Taart voor het personeel om het mooie slagingspercentage (96,6%) te vieren

diploma dat voorzien was van het judicium ‘cum laude’ – voor het eerst officieel op het diploma vermeld, want dat predicaat is pas sinds dit jaar in de landelijke onderwijswetten vastgelegd.

NMI-prijs

Tijdens deze diploma-uitreiking werd ook weer de NMI-prijs uitgereikt. NMI-voorzitter Martijn van Hulten keek kort terug op de zeer geslaagde viering van Beekvliets 200-jarig bestaan – mede dankzij heel wat hulp van diverse examenkandidaten tijdens de reüniedag, moedigde iedereen aan om lid te worden van Beekvliets reünistenvereniging, en maakte bekend wie de winnaar was van de NMI-prijs 2016, bestaande uit een bedrag van 200 euro, een prachtige oorkonde, ontworpen door oud-leerling en oud-tekendocent Jan Lurinks en natuurlijk eeuwige Beekvlietroom. De winnaar voldoet uitstekend aan het belangrijkste criterium “in de toekomst nog herinnerd worden door iedereen van je jaarlaag”. Max Michiels is namelijk een bij iedereen op Beekvliet bekende verschijning: uiterlijk vanwege zijn lange haar, dat hij al sinds de brugklas draagt, geheel en al in eigen stijl, daarnaast als slimme jongen (in klas 3 bijvoorbeeld landelijk winnaar van de scholierencompetitie van het Bartjens Rekendictee) die steeds wonderbaarlijk snel de examenzaal verliet en desondanks weer een 8 of 9 op zijn cijferlijst wist

Martijn van Hulten reikt de NMI-prijs 2016 uit aan Max Michiels

bij te schrijven. Maar misschien nog wel het meest dankzij zijn altijd vrolijke aanwezigheid bij alle Beekvlietactiviteiten – zelfs nog na zijn examen – en zijn scherpzinnigheid, waarmee hij elk foutje in rooster of examenprogramma aan de roostermakers wist te melden en op te lossen voordat die dat zelf ook maar geconstateerd hadden. Er is al geopperd dat we Max meteen in dienst kunnen nemen als roostermaker, juridisch medewerker en wiskundedocent, maar hij geeft er toch de voorkeur aan om eerst Technische Wiskunde en Technische Natuurkunde te gaan studeren in Eindhoven.

Wijzigingen in de schoolleiding

Schooljaar 2015-2016 was ook een jaar waarin er in de schoolleiding afscheid werd genomen van een aantal – zeker voor de recente generaties oud-Beekvlieters – zeer bekende namen. Nadat vorig schooljaar nestor Henny Jansen en decaan Gerard van Boekholt al afscheid hadden genomen – zij gingen beiden genieten van een welverdiend pensioen – was er ook dit jaar sprake van twee wisselingen. Op 1 april droeg Marc Huijbregts het afdelingsleiderschap van klas 2 en 3, dat hij vanaf augustus 1997 met veel toewijding heeft vormgegeven, over aan Maurice van Mill, docent Engels. Marc blijft gelukkig nog wel (vele jaren) aan Beekvliet verbonden als docent Nederlands; het was een wens van hemzelf om na al die jaren weer meer tijd te hebben voor lesgeven. Aan het einde van het schooljaar nam Beekvliet ook afscheid van Maartje van Dijk, die de afgelopen zeven jaar het afdelingsleiderschap van klas 1 met groot enthousiasme heeft ingevuld. Mede dankzij de onder haar leiding ingezette Beekvliet Experience (lesmiddagen voor groep 8 van de basisschool) heeft Beekvliet de afgelopen jaren de instroom aanzienlijk zien stijgen. Maartje kiest – met pijn in het hart en veel mooie tranen bij haar afscheidsspeech – voor een baan op een school die dichterbij haar woonplaats ligt. Ze wordt opgevolgd door Eva Roefs, docente Frans. Daarmee is de samenstelling van de schoolleiding vanaf komend schooljaar ook voor oud-leerlingen die nog niet zo lang weg zijn ‘gloednieuw’: Carla Faassen (rector), Daniëlle Schuijffel (afdelingsleider klas 4-5-6), Maurice van Mill (afdelingsleider klas 2-3), Eva Roefs (afdelingsleider klas 1), Binno Louwerenburg (OOP en kwaliteitszorg) en Dié Gijbers (financiën en rooster).

Afscheid

Aan het eind van het schooljaar nam Beekvliet, behalve van Maartje van Dijk, ook afscheid van enkele andere medewerkers: Rutger van Beek (aardrijkskunde), Raymond Arts (kunst), Maarten van Heiningen (oud-leerling van het eerder genoemde succesvolle examenjaar 2004, maatschappijleer) en Ilse van den Bergh (financiële administratie). In het volgende nummer stellen we hun opvolgers aan jullie voor.

Veel nevenactiviteiten

Het lange derde trimester bood ruimschoots gelegenheid voor buitenschoolse activiteiten: de muziekavond, dit jaar onder de titel 'Onwijs!', was op 31 maart het podium voor 36 leerlingen met een breed scala aan optredens; het brugklstoneel onder leiding van regisseur Willem Schouten bracht, dit jaar in D'n Durpsherd in Berlicum, Antigone op de planken, met Famke Muselaers uit 1B in de titelrol. En Sofie van der Vleuten maakte voor het 'grote toneel' dit jaar een hilarisch komische bewerking van een stuk van Don Duyns onder de titel 'Snorro tussen de cacti'. Maarten Bolscher (4A) speelde zowel de stoere held Snorro als zijn alter ego, het watje Don José, met verve. Mede dankzij de excentrieke tante Esmeralda, geweldig vertolkt door Karolina de Vries (5C), El Commandante, Snorro's paard Wervelwind, een gier en een pratende cactus was er erg veel te lachen in de zaal.

Een groep actieve 'gamers' organiseerde tweemaal dit schooljaar een 'LAN-party' in de aula: ruim 50 leerlingen kwamen met hun eigen (spel)computer naar school, installeerden alles in een groot netwerk en speelden een middag en avond lang spellen met en tegen elkaar; het was een zeer gezellige bedoening!

Snorro en zijn geliefde Conchita tijdens 'Snorro tussen de cacti'

Jeroen, Pieter en Rick in actie bij de module 'Programmeren' op de basisschool

Leren programmeren

Beekvlietleerlingen leveren in het kader van hun maatschappelijke stage, of soms ook zomaar omdat ze het leuk vinden, regelmatig mooie bijdragen buiten de school. Een behoorlijkje club leerlingen uit klas 1 en 2 hielp dit jaar mee bij de organisatie van een grote sportdag op basisschool De Wittering in Rosmalen. En geheel in lijn met de actuele discussie over 'Twenty-first century skills' leverden Jeroen van Riel (5B), Pieter Jacobs (5B) en Rick Kerkhof (4D) een heel nieuwe bijdrage door op basisschool Roald Dahl in Sint-Michielsgestel een module 'programmeren' te geven. Ze gaven deze lessen van maart tot mei aan zestien leerlingen uit groep 6, 7 en 8 die uitgedaagd worden met een verbredingsprogramma. Naar eigen zeggen hebben naast de basisschoolleerlingen ook zichzelf daar erg veel van geleerd!

De Mont Ventoux op

Op sportgebied deed Beekvliet van zich spreken met vier finaleplaatsen (twee hockey- en twee badmintonteams) bij Olympic Moves, hét jeugdsportevenement voor scholieren, met een finaledag op 10 juni in en rond het Olympisch Stadion in Amsterdam. Daar werd het badmintonteam

van Floor van Uden, Nienke van Son, Bart van Lindenberg en Ruben Garssen (allen klas 2) Nederlands kampioen in hun categorie.

Misschien nog wel bijzonderder was de prestatie die Pieter Jordans (6A) en Ramon Verhagen (5B) leverden. Zij fietsten op 11 juni de Mont Ventoux op om geld in te zamelen voor onderzoek naar MS. Beiden hebben van dichtbij te maken met de ziekte: Pieter beklom de berg voor zijn zus Eleenoor, zelf ook oud-leerling van Beekvliet, Ramon fietste voor zijn oom en zijn tante.

De beste scheikundige van Nederland

Aan het einde van het schooljaar hebben we vaker goede prestaties van leerlingen bij wedstrijden en olympiades te melden, maar dit jaar kunnen we wel spreken van een unieke prestatie: bij de finale van de nationale scheikundeolympiade (4400 deelnemers in de eerste voorronde, uiteindelijk 20 in de finale) wist Geert Schulpen (6C) de allerbeste prestatie van heel Nederland te leveren. Als winnaar mag hij eind juli Nederland gaan vertegenwoordigen bij de internationale chemieolympiade in Tbilisi, Georgië. Extra kers op de taart was dat Björn Johannesson (5C) bij diezelfde nationale finale de zesde plaats behaalde en daarmee de beste vijfdeklasser van Nederland was. Net niet genoeg voor een plekje in het team naar Georgië, maar Björn heeft volgend jaar nog een kans,

Succes bij de scheikundeolympiade: v.l.n.r. winnaar Geert Schulpen, docent Piet Mellema (met de wisselbeker) en Björn Johannesson, de beste 5-vwo'er

dus dat belooft veel! Dat hun scheikundedocent Piet Mellema bijzonder trots de wisselbeker (een loeizware kristallen erlenmeyer) in ontvangst nam, moge duidelijk zijn. Het is de tweede keer in de historie dat een Beekvlietleerling de nationale scheikundeolympiade wint: Bas van Genabeek ging in 2008 Geert voor.

Einde van het schooljaar

Maar hoe laat de zomervakantie ook aanbrak, ook Beekvliet mag nu – ik schrijf dit op de eerste dag van de vakantie – gaan bekomen van een enerverend jubileumjaar. Tijd om de zinnen te verzetten, lui op het strand, actief, of misschien gewoon rustig met een goed boek. In die laatste categorie is er ook nog Beekvliet-nieuws: op 16 juli verscheen ‘De mooiste dag van mijn leven’, een 670 pagina dik boek van de hand van R.A.C. Meester, pseudoniem van René Dolstra, docent Nederlands op Beekvliet. Een prachtig inkijkje in het leven op school voor buitenstaanders, een feest van herkenning voor wie op een school werkt. Het lezen ervan levert vast iedereen vast voldoende energie op om 5 september weer vol energie terug te keren aan de Beekvlietstraat. We zullen dat doen met een recordaantal van 827 leerlingen, vandaar dat er komend jaar ook begonnen zal worden met een interne verbouwing. Maar daarover meer in de volgende edities van TN...

Eén jaar na Beekvliet, en dan?

Omdat deze editie van Tempora Nostra ook verstuurd wordt aan alle oud-Beekvlieters van generatie 2016 – die net voor de zomer geslaagd zijn – leek het de redactie een leuk idee om enkele oud-leerlingen te bevragen die een jaar eerder Beekvliet verlieten en zich inmiddels verspreid hebben over heel Nederland: hoe is dat nu bevallen, zo'n eerste jaar studeren? Wie weet steken de net begonnen studenten van 2016 er nog wat van op; en anders zit er voor oudere oud-Beekvlieters vast wel iets herkenbaars in hun verhalen. Vier leerlingen van generatie 2015 komen aan het woord: Thamar Bangert, Thijs de Lange, Karlijn van Rozendaal en Vanna Spierings.

door Patrick van Aarle

Een jaar geleden ben je geslaagd op Beekvliet. Wat ben je daarna gaan doen? Welke studie in welke stad? En hoe bevalt de studie, na een jaar?

Karlijn: Ik ben in Groningen bewegingswetenschappen gaan studeren. Ik vind de studie erg leuk, al zijn het nu vooral nog basisvakken, waardoor het allemaal nog een beetje globaal is. De studie gaat me tot nu goed af, ik heb mijn propedeuse gelukkig binnen. Het verschil met Beekvliet is wel groot qua leerstof. Het is vooral minder toetsen en veel meer stof in een keer. Mijn studie is opgebouwd in 4 blokken. Je hebt ongeveer 7 weken les en daarin krijg je 3 vakken en dus ook 3 tentamens op het eind.

Thamar Bangert

Leander de Vlieger

Thijs: Na Beekvliet ben ik naar Delft gegaan om aan de technische universiteit werktuigbouwkunde te studeren. Omdat dit natuurlijk niet om de hoek is, ben ik ook in Delft gaan wonen. Ik heb inmiddels na heel wat werk mijn BSA (bindend studieadvies, minimaal aantal studiepunten om verder te mogen met de studie, red.) binnen en ga volgend jaar lekker verder. Het grootste verschil dat ik merkte was dat het niveau wel wat hoger was en ik echt zelf aan de bak moest. Twee dagen voor het examen beginnen te leren is niet meer genoeg hier op de TU.

Vanna: Ik studeer nu Liberal Arts and Sciences in Maastricht. Het is een universitaire bachelor van drie jaar waarbij je zelf je vakkenpakket samenstelt. Je hebt drie 'hoofdstromingen', namelijk sciences, humanities en social sciences. Een daarvan kies je uit als 'concentration' waarbinnen je vakken gaat volgen en daarnaast heb je een aantal 'algemene-kennis'-vakken die iedereen moet doen. Ikzelf focus nu op international relations: een soort mix tussen politiek en economie. Toen ik op Beekvliet zat, wist ik nog niet zo goed wat ik leuk vond of later wilde doen. Dat is ook een beetje de reden dat ik deze studie heb gekozen: je hebt de mogelijkheid om een beetje van alles te proberen en vervolgens je eigen weg te vinden. Je keuzes moeten natuurlijk wel ergens naartoe werken. Daarbij kun je een half jaar op een partneruniversiteit (waaronder Princeton en Berkeley) studeren in het buitenland, wat natuurlijk heel erg vet is. Daarvoor ben ik nu een sollicitatiebrief aan het schrijven. Ik vind het heel erg moeilijk om mijn studie van nu te vergelijken met Beekvliet. De manier van lesgeven is gewoon compleet anders. Alle universitaire studies

Thijs de Lange

Karlijn van Rozendaal

in Maastricht maken gebruik van problem based learning: de studenten lezen materiaal en discussiëren daar vervolgens over in de les. Daarbij is natuurlijk de stof ook vele malen moeilijker en is het simpelweg veel meer werk dan op Beekvliet. Verder schrijf ik veel essays, wat op Beekvliet alleen voorkwam bij filosofie. Dit vind ik wel fijn, want het neemt het verrassingseffect van een toets weg. En ja, mijn BSA is ook binnen!

Thamar: Met mijn Beekvlietdiploma ‘in the pocket’ ben ik enthousiast mijn studie gaan volgen op de VU in Amsterdam: Lifestyle Informatics. “Wat is dat voor hipster-studie?” Het is psychologisch gericht, waarbij je technologie bedenkt om het leven van de mens makkelijker te maken. Denk aan oogdetectie in de auto en apps om te stoppen met roken. Leuke studie, maar niet voor mij. Ik ben dan ook na drie maanden gestopt. Wát een anticlimax!

Ná mijn aanmelding op de VU, een paar maanden voor de eindexamens, had ik een andere studie voorbij zien komen die me ontzettend gaaf leek. Het was een hbo-bachelor Allround Styling op Academie Artemis in Amsterdam. Conceptontwikkeling naar trends op gebied van mode, interieur, food en media. Ik wilde graag naar de Open Dag, maar ben uiteindelijk niet gegaan - want ik had tenslotte al een studie gekozen. Toen mijn studie op de VU niet mijn ding bleek, popte Artemis weer op in mijn hoofd en voor de tweede keer werd ik ontzettend enthousiast. Ik heb de Open Dag bezocht en heb de achtweekse basiscursus van Artemis gevolgd. In januari toelating gedaan en inmiddels toegelaten! In september begint mijn studie (aan de Prinsengracht!).

Ben je op kamers gegaan? Of woon je nog thuis? En ben je, naast je nieuwe studie, nog andere activiteiten begonnen?

Karlijn: Ik ben meteen op kamers gegaan. Dat moest wel, aangezien Groningen niet elke dag te bereizen is. Het was wel even wennen, maar dat duurt niet lang; het scheelt ook wel dat in Groningen bijna iedereen op kamers woont, omdat het voor de meeste mensen ver weg is. Ik kwam dit jaar nog veel thuis, omdat het wel erg wennen was allemaal, maar ik ben wel van plan steeds vaker in Groningen te blijven - het reizen kost toch wel erg veel tijd.

Ik ben lid geworden van de studentenroeivereniging Gyas. Ik ben erg blij dat ik dat gedaan heb, want het is erg leuk en ik heb er ook veel mensen door leren kennen. Ik heb nu een heel gezellige ploeg, waarmee we elke donderdagavond samen eten en daarna naar Gyas gaan. Het is hartstikke goed te combineren met je studie - je kunt het zo druk maken als je zelf wilt. Ik wil volgend jaar misschien ook weer gaan (beach)volleyballen.

Thijs: Ik ben lid geworden van het Delftsch Studenten Corps en woon in een huis van de vereniging, samen met vijftien andere studenten uit verschillende jaren. Dit gaat natuurlijk gepaard met veel feesten en gezelligheid, maar ook met het juiste advies over de wat belangrijkere zaken zoals de studie of dingen die voor jou als eerstejaars wat nieuw zijn. Het leukste aan het samenwonen met zoveel man is dat je altijd wel wat leuks kan gaan doen als je je verveelt, want je bent nooit alleen thuis. Bij het Corps ben ik twee avonden in de week. Ik kan het iedereen aanraden, aangezien je in één klap enorm veel nieuwe mensen leert kennen.

Vanna: Ik woon op kamers! Midden in de binnenstad van Maastricht, 24 m², mijn eigen keuken en een gedeelde badkamer en wc. In Maastricht zijn de kamers heel betaalbaar. Ik woonde in een klein dorp waar (bijna) niks te doen is, en om dan in de binnenstad te zitten met alles op loopafstand (zelfs de uni) is toch wel echt een verademing. Toch ga ik nog best vaak naar huis in het weekend. Een uur en 20 minuten reizen valt best mee.

Ik ben lid geworden van een studentenvereniging en een dispuut. Voor dat ik naar Maastricht kwam, was ik ervan overtuigd dat studentenverenigingen niks voor mij waren. Het idee dat je vrijwillig mee gaat doen aan een ontgroening in ruil voor een groepje vrienden, vond ik maar dom. Inmiddels is mijn mening dus wel ietsjes bijgedraaid. In het begin was ik een beetje bang dat ik dit niet zou kunnen combineren met mijn studie. Toen was ik ook nog niet gewend aan de nieuwe manier van studeren, dus ik strugelde sowieso al. Vooral tijdens de A-tijd (aspiranten-tijd, red.) van mijn dispuut was dit ook wel best lastig. Nu ik eenmaal gewend ben aan alles valt het reuze mee en heb ik naast de borrelavonden en het onderwijs nog meer dan genoeg tijd over om te relaxen. Daarbij schept het samen A-tijd lopen echt een speciale band, ik weet zeker dat mijn lichtingsgenootjes vrienden voor het leven zijn. Ik moet zeggen dat Maastricht ook wel een dispuutenstad bij uitstek is: bijna iedereen zit wel ergens bij.

Thamar: Ik heb na Beekvliet altijd al in Amsterdam willen wonen. Maar een kamer in Amsterdam is hééél lastig te vinden en megaduur. Tijdens mijn studie aan de VU is het me dan ook niet gelukt, ik heb drie maanden elke dag twee uur van deur tot deur moeten reizen en weer terug, geen aanrader. Daarna ben ik gaan werken in Den Bosch en bleef ik lekker thuis wonen. Na een paar keer hospiteren kreeg ik in april de kans om in een appartementje te gaan wonen in Amsterdam. Daar woon ik nu alvast, zodat ik volgend jaar sowieso een kamertje heb als mijn studie begint. Ik zie mezelf dan ook nergens anders studeren, I love Amsterdam!

Als mijn studie in september begint, wil ik bij een studentenvereniging en gaan sporten bij een sportvereniging.

Bevallen de nieuwe mensen om je heen? En wat jezelf betreft: heeft een jaar studeren je veranderd?

Karlijn: Ik ging naar Groningen toe waar ik niemand kende - op één persoon na. Dat was wel heel spannend, maar iederéén is nieuw en wil nieuwe vrienden maken, dus dat gaat heel snel. Doordat ik bij Gyas ben gegaan, heb ik nog veel meer mensen leren kennen, waarvan inmiddels een paar hele goede vrienden van me. Een jaar studeren heeft me zeker veranderd. Ik ben veel zelfstandiger geworden, wat natuurlijk wel moet als je op kamers woont. Maar uiteindelijk ben ik qua persoonlijkheid nog steeds hetzelfde als ik was op de middelbare school.

Thijs: Het soort mensen dat ik hier heb leren kennen is natuurlijk wel een beetje van hetzelfde genre als dat op Beekvliet - en dat is natuurlijk alleen maar positief! Toch kom ik soms nog wel terug naar mijn ouders om iedereen weer eens te zien. Ik heb buiten het studeren veel geleerd; vooral de eerste maand in je nieuwe huis is erg wennen. Mijn moeder maakte altijd versgeperst sinaasappelsap, maar dat moest ik ineens zelf doen - evenals de was en het smeren van mijn boterhammen, haha. Maar zo heb ik ook mijn eigen huur en verzekering moeten leren overzien. Dit alles heeft me wat meer geordend en netter gemaakt.

Vanna: Bijna al mijn vrienden in Maastricht ken ik via mijn studentenvereniging. Op mijn studie heb ik natuurlijk ook een aantal vrienden, maar het is toch een stuk anders dan op Beekvliet. Je volgt een vak namelijk maar twee keer per week gedurende zes weken en daarna krijg je weer allemaal andere mensen in de klas. Wat mezelf betreft: ik heb in ieder geval een duidelijker beeld over mijn toekomst gekregen. Verder denk ik niet dat ik qua persoonlijkheid veel veranderd ben. Misschien ben ik wel iets beter geworden in koken en opruimen.

Thamar: Na Beekvliet was ik echt klaar om eindelijk weg te gaan uit het boerengat Gestel en te gaan studeren. Ik denk dat ik al wel een tijd vrij zelfstandig ben. Waarschijnlijk heeft dit jaar me nog zelfstandiger gemaakt. Ik woon nu lekker op mezelf en ben as we speak (begin juli, red.) aan het reizen in Australië met een vriendinnetje! We wilden een vette vakantie en zijn nu lekker zeven weekjes weg van huis. Daarnaast zeggen mijn vriendinnen dat ik 'verAmsterdamiseer'. Niet in slechte zin hoor. Ik denk dat ik in Amsterdam lekker mezelf kan zijn. Sowieso voelde ik me

na Beekvliet veel meer vrij. Op een of andere manier sta je er dan echt in je eentje voor, heerlijk. Door mijn gekke verdraaide jaar geloof ik wel dat dingen uiteindelijk zo zullen lopen als dat ze horen te verlopen.

Tot slot: hoe kijk je een jaar later terug op je tijd op Beekvliet? Nu kun je vergelijken!

Karlijn: Het is natuurlijk wel een grote verandering van thuis op 50 meter van school wonen naar op kamers wonen in Groningen, maar het is het zeker waard. Het is erg leuk om in een echte studentenstad te wonen. Je leert weer zoveel nieuwe mensen kennen en doet andere nieuwe leuke dingen. Gelukkig heb ik ook nog steeds alles wat ik thuis heb, en kijk ik terug op een hele leuke middelbareschooltijd.

Thijs: Beekvliet was een enorm leuke school, waar ik een heel leuke tijd heb gehad. En al is het studeren natuurlijk enorm leuk, het zorgeloze Beekvliet had ook wel wat...

Vanna: Soms mis ik de kleine dingetjes die ik op Beekvliet nog wel had. Bijvoorbeeld het gevoel van een 'klas' en het feit dat je vertrouwd bent met het gebouw en bijna iedereen die daarbij hoort: de leraren, medeleerlingen en natuurlijk Frank! Als je zes jaar lang vijf dagen per week op een bepaalde plek bent en binnen die muren opgroeit van beginnende puber naar bijna volwassen, voelt dat echt een beetje als je thuis, en dat zal het ook altijd blijven!

Thamar: Ik kijk terug op Beekvliet als een leuke tijd waarin je vrienden maakt voor het leven. Wanneer je gaat studeren, ligt het volledig aan hoeveel moeite jij er zelf in steekt om je oude vrienden te blijven zien. Gelukkig zie en spreek ik mijn vriendinnetjes van Beekvliet nog veel. De tijd ná Beekvliet is voor mij toch wel veel meer je eigen ding kunnen doen. Je bent zo vrij in je keuzes!

Hartelijk dank aan jullie alle vier dat we mochten meekijken in je huidige leven! Veel succes met alles wat je doet en wie weet tot ziens op Beekvliet, bijvoorbeeld bij de volgende reünie!

Regelmatig komt de redactie van *Tempora Nostra* publicaties van of over oud-Beekvlieters tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften, boekbesprekingen of van internetsites. Een verkorte weergave hieruit volgt hieronder.

door Peter van Overbruggen

Vooraf veel leren in topdivisie

Job Groenendaal (examenjaar 2015), opgegroeid in een echt volleybalgezin, is op weg naar de top.

Volgens trainer Sander Mulder van het eerste team van volleybalvereniging HLB van Daal/DS is Job Groenendaal een van de grootste talenten binnen de club uit Dungen. Zelf is de 18-jarige speler een stuk bescheidener: "Ik heb nog heel wat te leren en vind het mooi dat ik daarvoor de kans krijg bij deze club." (...) (...) Over zijn toekomst doet volleyballer Groenendaal geen grote uitspreken: Natuurlijk wil ik proberen om het maximale uit mijn mogelijkheden te halen. Het zou mooi zijn om ooit nog eens te spelen bij een club in de eredivisie. Maar volgend jaar ga ik ook starten met een hbo-opleiding elektro-engineering en bovendien heb ik eerst nog heel wat te leren in de topdivisie. Dat gaat mij in één seizoen echt niet lukken."

Bron: *Brabants Dagblad*, 15 maart 2016 door Gerben van den Broek

Zeelandia wars van muggenzifterij

Onze eindredacteur Tjeu van Ras, een werkzaam leven lang redactioneel actief geweest bij het Brabants Dagblad, werd onlangs met zijn muzikale kwaliteiten opgevoerd in 'zijn' krant.

Tjeu van Ras

Mister Zeelandia noemen ze hem. Tjeu van Ras (66), oud-voorzitter van Muziekvereniging Zeelandia. Hij heeft de boel omgebouwd van een traditionele harmonie tot een eigentijdse vereniging, die de taak van de muziekschool overnam. Leden die vanuit het opleidingsorkest doorstromen naar de harmonie, krijgen als beloning een T-sleutel. Dat is een soort erkenning voor de rol die Van Ras heeft gespeeld. En nog speelt, want hij leidt de jubileumcommissie. De muziekvereniging bestaat 125 jaar en dat moet flink gevierd. De festiviteiten worden over een jaar uitgesmeerd, te beginnen met het inmiddels traditionele Royal-concert

aan de vooravond van Koningsdag. Samen met bestuurslid Willem Koenders (36) vertelt hij enthousiast over 'zijn' cluppie. "Vroeger mocht je blij zijn als je bij de harmonie mocht komen. Daar werd over gestemd. (...) In 1891 richtten een groepje Zeelandse notabelen de Kerkelijke Harmonie Zeelandia op. (...) Nu bestaat Muziekvereniging Zeelandia uit een harmonie-orkest, een slagwerkgroep, twee opleidingsorkesten, een amusementsorkest, een dweilorkest en een eigen opleiding. (...) Het repertoire ging de breedte in. (...) De inzet voor de repetities is groot, telkens volle bak in het bondsgebouw. "Er zijn geen afmeldingen. De sfeer is goed. We hebben ook wat te vieren", besluit Van Ras.

Bron: Brabants dagblad, 22 april 2016, door Maarten van de Rakt

'Rehabilitatie voor onze Jan'

We herinneren ons nog de affaires rond het misbruik en conclusies van het rapport Deetman, net toen in 2011 het 50-jarige bisschopsjubileum van Jan Bluysen in 2011 gevierd zou worden. Uit respect voor de slachtoffers besloot de bisschop om alle voorgenomen festiviteiten af te blazen. Des te pijnlijker was de vorig jaar postuum geuite beschuldiging van misbruik aan Bluysens adres door een oud-Beekvlieter. 'Jos' genaamd. Te bizar voor woorden, op niets gebaseerd en met geen spoor van bewijs. Het symposium over de spiritualiteit van Jan Bluysen op 13 mei (zie elders in dit blad) was voor de familie dan ook een welkome aanleiding om zijn bezoedelde persoon te rehabiliteren.

(...) De drie broers, de laatsten in leven uit een gezin van negen, doen hun verhaal bij Lammy thuis in Nijmegen, bakermat van de familie Bluysen. Vincent: "De rehabilitatie moet compleet zijn. Dit kan onze Jan onmogelijk op zijn geweten hebben gehad." (...) Een door de kerk zelf in het leven geroepen commissie verklaarde de klacht van Jos weliswaar ongegrond, omdat er geen steunbewijs voor te vinden was, maar zij vond zijn verhaal wel 'authentiek'. (...) "Zo is het systeem nu eenmaal", moet Wim zich bij de schimmige feiten neerleggen. Hetzelfde gaat op voor de persoonlijke brief die monseigneur Hurkmans tot Jos richtte. De zaterdag aftredende bisschop van Den Bosch schreef daarin 'respect en waardering' te kunnen opbrengen voor de 'moed' waarmee Jos bij de klachtencommissie zijn verhaal had gedaan.

Wim: "De vicaris-generaal en de jurist van het bisdom heb ik in een persoonlijk onderhoud verteld dat de familie die brief als zeer negatief heeft ervaren. Toch deed men er geen afstand van. Het zij zo."

Jan Bluysen was een populaire bisschop in een woelig tijdsgewricht. Hij moest in de voetsporen treden van de jong gestorven Rinus Bekkers, die de wind vanuit Rome mee had gehad. Bluysen, ook een hervormer, maar introverter van aard en niet zo mediageniek, moest juist opboksen tegen behoudende krachten. (...)

Lammy meent dat zijn oudere broer in het bisschoppelijk paleis speelbal is geworden van progressieve katholieken (...) Anders dan Lammy menen Wim en Vincent dat hun broer de tijdgeest goed aanvoelde. Wim: "De maatschappij is veranderd en daar kon de kerk met zijn regels en wetten zich niet aan onttrekken. Jan was zich daarvan bewust. Hij liet veel aan het geweten van mensen over." Verhitte debatten in familiekring zijn er nooit van gekomen. Verjaardagen en kaartavondjes sloeg hij nooit over. Neven en nichten hadden aan hem ook een belangstellende heeroom. Maar op kerkpolitiek onthaalde Jan Bluysen zijn familie nooit. Ook zijn diepste zielenroerselen hield hij voor zich. (...)

Bron: Brabants Dagblad, 11 mei 2016 door Tom Tacken

Olaf van den Bergh vindt prikkel in Vught

De twijfel of hij niet beter zijn oude liefde van het hockey kon oppakken was gauw verdwenen, toen Olaf van den Bergh (examen 2011) het atletencentrum Papendal verliet voor aansluiting bij de trainingsgroep van Prins Hendrik in Vught. (...) "Ik ben goed in hardlopen, daarom ben ik teruggekeerd naar mijn oude club. Bij Prins Hendrik hangt een ongedwongen sfeer, op Papendal heb je altijd de druk van het moeten presteren. (...) Hun tijden zaterdagavond bij de Eef Kamerbeek Game in Eindhoven bevestigden dat ze de juiste keuze hebben gemaakt. (...)

Bron: Brabants Dagblad, 23 mei 2016 door Linda Derksen

Laat die kwetsbare Cor eens horen

Met zijn kritiek op paus en (zelfs de pasbenoemde Bossche) bisschop houdt Cor Mennen, pastoor te Oss, de gemoederen bezig. In een open brief in het Brabants Dagblad richt Henk Degen, oud-hoofd van de kerkelijke rechtbank in Den Bosch, zich tot zijn studiegenoot, die hij in zijn rol als 'defensor fidei' aanspreekt. Hij gaat in op een aantal casussen. Ik geef hier alleen zijn slotwoorden van de brief weer. Ik weet dat achter deze strijd bare Cor een heel kwetsbare Cor schuilgaat, die immens geleden heeft toen zijn twee beste priestervrienden binnen enkele jaren na jullie wijding het ambt verlieten. Ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat je ter zelfbescherming daarna een schild ter hand hebt genomen, waarmee je nu te vuur en te zwaard in de aanval gaat. Je was altijd al in gevecht met de autoriteiten, die het in je ogen altijd verkeerd deden. Ik zou zo graag die andere kant, meer kwetsbare kant van Cor willen horen, het lam achter de leeuw.

Bron: Brabants Dagblad, 4 juni 2016.

Bad guy van de Q-koorts blijft zijn stem verheffen

In onze oud-leerlingen-krantenrubriek is hij al vaker voorbijgekomen als de Q-koorts-deskundige van de GGD, de werkring die hij nu achter zich heeft gelaten. Hij stort zich nu voluit op zijn andere passie: zingen.

Denk niet dat Jos van de Sande, meest geprezen GGD-arts van het land, zich enkel en alleen om de mens bekommert. Op huttentocht met zangvrienden in de Tiroler bergen zag hij hoe een jager een aangeschoten gems aan zijn poten over puntige rotsen heen trok. De gruwelijke beelden die de 'holländische Hobbyfilmer Jos van de Sande' fluks op YouTube zette, ontketenden in de Oostenrijkse pers een fel debat over het dierenleed achter de plezierjacht. "Mooi toch?", glundert hij drie jaar later nog. In het universum van Jos van de Sande wordt niet met het leven gesold: "Mens of dier: tegen onrecht kan ik nu eenmaal niet." Donderdag zwaait hij af. Zijn collega's bij de GGD zullen op de afscheidsreceptie de gedrevenheid prijzen van de man die in 2011 verkozen werd tot 'meest invloedrijke persoon in de publieke gezondheid'. Aanleiding was zijn niet aflatende ijver om de ernst van de Q-koorts, verspreid door schapen en geiten over duizenden mensen, over het voetlicht te brengen.

(...) De rol van bad guy vervulde hij ook met verve. Van de Sande nam instanties de maat en schuwde scheve ogen in het boerenkamp evenmin. "Maar bedreigingen heb ik nooit ontvangen. (...)

Schiet de arts niet door in actievoeren? Resoluut: "Er is in de publieke gezondheid niets op tegen om je als arts met patiënten te vereenzelvigen. Al helemaal niet als je bijna gepensioneerd bent."

(...) In de serre van zijn schakelwoning, waar gitaarmuziek voortkabbelt, staat een bos bloemen op tafel. Die gaat hij als voorzitter van het vocaal ensemble Dubbel Zes's middags bezorgen bij een koorlid dat na een verkeersongeluk in het ziekenhuis is beland. Muziek, bij voorkeur klassiek, is meer dan een hobby voor hem: "Het heeft mijn gevoelsleven verrijkt. In mijn werk heb ik daar ook profijt van gehad. Je weet hoe je emoties moet gebruiken om tijdens een presentatie tot je publiek door te dringen." Zijn vader was ook bariton, bij mannenkoor Sint Caecilia in Tilburg. Jos kwam daar op 1 januari 1951 ter wereld als eerste kind, dat ook het laatste zou zijn. "Twaalf jaar hebben mijn ouders op mij moeten wachten. Ik was dus zeer gewenst." Verwend ook? "Alleen met aandacht." Vooral voor moeder was het slikken toen Jos op dertienjarige leeftijd voor seminarie Beekvliet in Sint-Michielsgestel koos. Eén kind, géén kleinkinderen. Maar zoals zovelen uit zijn klas liet ook Jos van de Sande al snel het idee om pastoor te worden varen. Hij rondde het gymnasium op Beekvliet wel af. Met pijn en moeite: "Dyslexie en klassieke talen gaan niet goed samen." Met een vader als adjunct-directeur van het Arbeidsbureau was een beroepskeuzetest binnen handbereik. "Biochemie of medicijnen kwam eruit. Het werd dat laatste." Tijdens zijn studie in Nijmegen bleek het voorzitterschap van een studentenzangkoor hem goed af te gaan. "Organisatie en management liggen me wel. Binnen de GGD ben

ik me daar dan ook op toe gaan leggen. Eigenlijk ben ik door de Q-koorts weer meer op de inhoud gaan zitten, al is het niet terecht mij als dé deskundige op het terrein van de infectieziektebestrijding af te schilderen. Ik heb collega's die daar veel dieper in zitten. Maar ik was nu eenmaal het uithangbord."

- Naast zijn managementfunctie bij de GGD was Van de Sande vele jaren actief als forensisch arts.
- Verder was hij lange tijd bestuurslid van de Stichting Bevolkingsonderzoek Zuid.
- Vanaf 2014 gaf hij voor de GGD's leiding aan een landelijk onderzoek naar infectieziektebestrijding.
- Jos van de Sande woont samen met zijn vrouw in Rosmalen. Ze hebben drie kinderen.

Bron: Brabants Dagblad, 4 juni 2016 door Tom Tacken

'Zonde, ik herinner me mijn laatste boek niet'

Oud-Beekvlieter Frans van Tilburg (examen 1970) – gedurende 43 jaar een vertrouwd gezicht in boekhandel Derijks in Oss – ging met pensioen.

(...) Twee dagen voor zijn laatste werkdag bij de Osse boekhandel Derijks in april moest Frans van Tilburg (64) namelijk geheel onverwacht naar het ziekenhuis. (...) "Dat is jammer. Ik heb onbewust op een zaterdag mijn laatste werkdag gehad. Ik had graag onthouden wat het laatste boek was dat ik verkocht, maar dat weet ik nu niet meer", zegt hij met een glimlach. "Het eerste wat ik verkocht, dat was deze krant. Ik had het graag zo ook afgesloten. Een krant verkopen en zeggen: 'U was mijn laatste klant'." (...) Telkens weer die verwondering van klanten, dat was mooi", blikt hij terug. "Ook de zomers waarin alle schoolboeken in pakketten moesten worden verpakt waren mooi. Wel hard werken, in de zomer konden wij eigenlijk niet op vakantie", lacht hij. (...) Van Tilburg, die vooral een manusje-van-alles was, gaat vooral het contact met klanten missen. "Ik krijg veel bijzondere reacties nu ik vertrek. Sommigen vragen zelfs: 'Hoe moet dat hier nu verder?' Dat streelt je ego natuurlijk." Wat hij met zijn vrije tijd gaat doen? "Eerst maar even rust nemen en lezen. En op onze drie kleinkinderen passen, meer volleyballen, zingen in het koor en lekker buiten bezig zijn."

Bron: Brabants Dagblad, 28 juni 2016, door Rachelle Suppers

God staat op de eerste plaats

Onlangs is de 35-jarige oud-Beekvlieter Peter Zimmerman priester gewijd en benoemd in Schijndel e.o., waar hij als kapelaan aan de slag gaat. Pieter Zimmerman leefde lang het leven zoals zijn leeftijdsgenoten. Na zijn middelbare schooltijd reisde hij een jaar en besloot eerst rechten en later

Spaans te gaan studeren. (...) Zimmerman studeerde, ging stappen met vrienden en had een vriendin. “Toch veranderde in die periode in één nacht mijn hele leven. Ik kom uit een katholiek gezin, was als jongetje enige tijd misdienaar en ging regelmatig naar de kerk. (...) In mijn studieperiode had ik een bijbel liggen en besloot er in een opwelling in te lezen.”, blikt hij terug. De jonge priester werd dusdanig gegrepen door wat hij las, dat het voorgoed zijn leven veranderde. (...) Als 29-jarige ging hij naar het seminarie in 's-Hertogenbosch. (...) “Dat ik priester ben, wil natuurlijk niet zeggen dat ik niet van vrouwen zou houden. Het blijft wat dat betreft een offer. Maar het is wel een offer dat graag voor God wil brengen, want mijn liefde voor God staat echt op de eerste plaats.”

Bron: Brabants Dagblad, 29 juni 2016 door Wendy van Lijssel

Prangende vragen rond Pokémon

Peter-Paul Verbeek

Het smartphone-spelletje Pokémon Go roept de vraag op of nieuwe technieken om een nieuwe moraal vragen. Want wie is verantwoordelijk als de spelers, die starend op hun scherm in onveilige situaties belanden, iets overkomt? De spelers zelf of de makers van het spel? Oud-Beekvlieter en hoogleraar filosofie van Mens en Techniek Peter-Paul Verbeek gaf in Trouw zijn mening. “Nu is deze techniek nog een spelletje. Maar in de toekomst zal onze wereld continu verweven zijn met een virtuele wereld – of we nou thuis, op straat of op werk zijn. Pokémon Go laat zien dat er een omslag aankomt.” (...) Een Amerikaans tiener die onlangs bij het spel onder een

auto kwam, gaf de schuld aan het spel. Maar techniekfilosoof Verbeek vindt wijzen naar de maker te makkelijk. “Gebruikers moeten niet doen alsof zij een slaaf van het systeem zijn. Als je een auto-ongeluk krijgt omdat je niet oplet, ga je ook niet de auto de schuld geven.” Dat betekent niet dat de maker geen enkele verantwoordelijkheid heeft, vervolgt hij. “Dat gebruikers door een spel worden uitgenodigd het op gevaarlijke of ongepaste plekken te spelen, kan ook niet de bedoeling zijn. Daarmee negeert Pokémon een ethische norm.” (...) Pas na de lancering werd duidelijk dat het spel grenzen overschrijdt van wat respectvol is. Dat was nooit de bedoeling van het ontwerp, dus de maker past het ongetwijfeld snel aan. (...) Hoe meer we gewend raken aan de virtuele wereld, hoe beter we weten hoe we ermee moeten omgaan, voorspelt Verbeek. (...) Toen de smartphone er net was, hebben we ook moeten leren niet continu onze telefoon op te nemen. Nu rennen sommige mensen op straat achter beestjes aan zonder op te letten, straks leren we hoe we daar op een meer gepaste manier mee om kunnen gaan. (...)

Bron: Trouw 22-07-2016, in: De Verdieping, door Alexandra van Ditmars

Om te beginnen in deze rubriek: topprestaties van 2 Beekvlieters bij de scheikundeolympiade in Nijmegen: Geert Schulpen winnaar en Björn Johannesson een 6e plaats (als 5 VWO-er). Een prestatie die niet snel geëvenaard zal worden: zowel de beste leerling van het land als de beste 5VWO-er is erg uniek!

door Reggie van Genuchten

Geert Schulpen gaat, samen met de nummers 2 t/m 4 van de finale, Nederland vertegenwoordigen tijdens de 48e editie van de Internationale Chemieolympiade (IChO), die van 20 t/m 29 juli gehouden zal worden in Tbilisi, Georgië. Voor Geert wordt het zelfs al zijn vierde internationale olympiade-ervaring: eerder mocht hij al naar India (International Junior Science Olympiad, 2013), La Palma (Sterrenkundeolympiade, 2015) en Azerbeidzjan (Scheikundeolympiade, 2015). Na de zomervakantie begint Geert aan de studies natuurkunde en scheikunde aan de Universiteit Utrecht. Natuurlijk pikte zowel de landelijke als ook lokale media het nieuws over de twee scheikundesterren snel op. Hieronder wat quotes uit diverse publicaties:

Geert Schulpen wint Nationale Scheikundeolympiade 2016

ENSCHDEDE/NIJMEGEN – Geert Schulpen (18 jaar) uit Boxtel van het Gymnasium Beekvliet in Sint Michielsgestel is de winnaar van de 37e Nationale Scheikundeolympiade (NSO). De NSO werd gehouden van 8 t/m 15 juni aan de Radboud Universiteit in Nijmegen. De tweede prijs was voor Andy Sardjan (17 jaar) uit Delfzijl van het Eemsdeltacollege, de derde prijs voor Jard Mattens (18 jaar) uit Zaandijk van het Zaanlands Lyceum en de vierde prijs voor Marijn Jonker (19 jaar) uit Meppel van het CSG Dingstede in Meppel. Aan de NSO-voorrondes deden zo'n 5000 scholieren mee. Aan de finale hebben 15 jongens en 5 meisjes deelgenomen; 14 uit 6-VWO, 5 uit 5-VWO en 1 uit 4-VWO! ... De Nationale Scheikundeolympiade is een jaarlijkse wedstrijd voor alle havo- en vwo-scholieren met scheikunde in het profiel. Met deze wedstrijd kunnen leerlingen hun talent in de scheikunde ontdekken en verder ontwikkelen....

Bron: Persbericht Radboud Universiteit Nijmegen, 16 juni 2016

Pieter Jordans fiets Mont Ventoux op voor zijn zieke zus

Beekvliet examenkandidaat Pieter Jordans fietste in juni de Mont Ventoux op om geld in te zamelen voor behandelmethodes voor de zenuw-

Peter Jordans fietst voor zijn zus.

aandoening MS. Zijn zus Eleonoor kreeg ongeveer acht jaar geleden op 12-jarige leeftijd de eerste klachten die later zouden leiden tot de diagnose MS.

SINT-MICHIELSGESTEL - Pieter Jordans is zaterdagochtend van start gegaan in de fietstocht op weg naar de top van de Mont Ventoux. Met deze sponsoractie haalde hij, in nauwe samenwerking met zus Eleonoor (20), ruim 6.000 euro op voor onderzoek naar behandelmethoden voor de zenuwaandoening MS..... De afgelopen weken heeft hij hard getraind, vooral op heuvelachtig terrein: "Dinsdag was ik bijvoorbeeld in Nijmegen en vorige week ben ik bij een vriend in Maastricht wezen trainen." Op de vraag waar hij het meest tegenop ziet antwoordt Pieter resoluut: "De top van de beklimming kent een kaal stuk en daar is het weer heel wisselvallig. Het kan er heel erg warm zijn, of juist ijskoud!" ...

Bron: Mooi Gestel Krant, 15 juni 2016

Rector Carla Faassen over huisbezoek door docenten

Rector Carla Faassen gaf in het Vo magazine van juni 2016 haar visie op de huisbezoeken die docenten van Beekvliet afleggen. Het versterkt de band met de leerling en het creëert vertrouwen tussen ouders, leerling en school.

...“Thuisbezoek hoort bij de identiteit van onze school en is vanuit de historie zo gegroeid. We doen het alleen in het eerste jaar. Voor de herfstvakantie heeft iedere mentor samen met een vakdocent alle leerlingen

Carla Faassen

uit zijn eerstejaarsklas thuis bezocht. Op deze manier leren zij de ouders en de leerlingen goed kennen.... Met thuisbezoek zetten we het contact met ouders en leerlingen meteen goed neer. Er wordt een stevige basis gelegd voor de leerlingenzorg in de verdere schooljaren. De opbrengst is onder andere vertrouwen tussen ouders, leerling en school.” Wordt het thuisbezoek door ouders niet als controlerend ervaren? “Nee, de reacties zijn positief....Thuisbezoek is een onderdeel van onze identiteit. Het past in onze visie dat de leerling centraal staat. Dat is te lezen in de informatie over de school en wordt duidelijk gecommuniceerd, dus als ouders voor onze school kiezen, weten zij van tevoren dat thuisbezoek erbij hoort...”

Bron: VO magazine, juni 2016

De Mooiste dag van mijn leven - R.A.C. Meester

Op zaterdag 16 juli presenteerde R.A.C. Meester (pseudoniem voor René Dolstra, docent Nederlands op Gymnasium Beekvliet zijn eerste boek met de titel: “De mooiste dag van mijn leven”. Meer informatie en de mogelijkheid om het boekje te bestellen op: www.facebook.com/De-mooiste-dag-van-mijn-leven.

Janneke van Zon slaagt Cum Laude

Met 12 vakken je eindexamen in gaan zodat je er altijd nog één kunt laten vallen om cum laude te slagen. Dat presteerde Janneke van Zon dit jaar met haar examens op Beekvliet.

SINT-MICHIELSGESTEL – Een verbouwing en een verhuizing kondigden zich aan bij de familie Van Zon uit Sint-Michielsgestel en tijdelijk was daardoor geen tafel meer in huis. In die periode speelde dochter Janneke het klaar zich adequaat voor te bereiden op het centraal schriftelijk Gymnasiumexamen... De 17-jarige kon met een gerust gemoed het examen tegemoet gaan... Ze was alleen wat gespannen voor het vak Geschiedenis...Terwijl het merendeel van de kandidaten klaagde over het examen Nederlands bleek Janneke juist probleemloos een dikke acht te scoren.

Na de zomer start de Gestelse aan de Universiteit van Rotterdam aan de studie Geneeskunde. “Ik wil ooit enkele jaren werken voor Artsen zonder Grenzen.”

Bron: Brabants Dagblad, 7 juli 2016

Janneke van Zon

Een bijzondere band met Beekvliet

Haar eerste studiekeuze bleek al snel niet de juiste te zijn. Na een tussenjaar ging Juliette Ditvoorst (eindexamenjaar 2011) rechten studeren in Tilburg. Zij vertelt over haar leven na Beekvliet

door Juliette Ditvoorst

Al mijn hele leven heb ik een bijzondere band met Gymnasium Beekvliet. Aangezien mijn beide ouders als docenten werkzaam zijn (geweest) op Beekvliet, kwam ik er al sinds ik een klein meisje was.

Ik kan me nog goed herinneren dat ik tijdens rapportvergaderingen soms mee naar Beekvliet ging en dat ik dan in de kamer van oud-rector Arnold Wintjes in de grote bureaustoel mocht zitten, of dat ik in het lokaal van mijn vader op het bord mocht tekenen met gekleurde krijtjes. Daarnaast was er ook elk jaar de Sinterklaasviering voor kinderen van het personeel van Beekvliet. Ik voelde me eigenlijk al thuis op Beekvliet voordat het mijn school was. Het kiezen van een middelbare school was na het afronden van de basisschool dan ook niet moeilijk. In augustus 2005 begon ik op Beekvliet in de brugklas en in mei 2011 deed ik eindexamen. Ik heb zes hele fijne jaren gehad op deze school. Ondanks de grote moeite en onzekerheid die ik had met betrekking tot wiskundige vakken, hebben sommige leraren ervoor gezorgd dat ik daar toch wat meer

vertrouwen in kreeg en steeds beter ging presteren. Op het gebied van de talen en overige alfavakken heb ik me op Beekvliet echt kunnen uitleven en ik ben nog steeds trots op het feit dat ik zowel in Latijn als Grieks succesvol eindexamen heb gedaan.

Na Beekvliet ben ik begonnen met de studie Communicatie- en Informatiewetenschappen in combinatie met Frans aan de Radboud Universiteit in Nijmegen. Dit bleek na een aantal maanden echter niet de juiste studiekeuze te zijn. In het tussenjaar dat als gevolg van deze verkeerde studiekeuze ontstond, heb ik een baantje gezocht en ben ik in de zomer van 2012

Juliette Ditvoorst

voor een maand naar Nice, Zuid-Frankrijk vertrokken om daar een talencursus Frans te volgen. In augustus van 2012 ben ik vervolgens begonnen met de studie Rechtsgeleerdheid aan Tilburg University. Het contrast met Beekvliet was enorm, omdat ik in het eerste jaar van mijn rechtenstudie alles zelf moest uitzoeken en regelen, terwijl je op Beekvliet toch wel erg bij de hand wordt genomen. De rechtenstudie bleek gelukkig een heel goede keuze te zijn. De afgelopen vier jaar heb ik dan ook met heel veel plezier gestudeerd in Tilburg, waar ik tot voor kort ook woonde. Naast mijn studie heb ik als juridisch secretaresse op een advocatenkantoor gewerkt en ben ik redactielid geweest bij SecJure, het faculteitsblad van Tilburg Law School.

In het derde jaar van mijn bacheloropleiding heb ik een semester aan Macquarie University in Sydney, Australië gestudeerd. Ik ben ontzettend blij dat ik die stap heb genomen. Ik heb een geweldige tijd gehad in Australië, enorm veel geleerd en veel leuke mensen leren kennen. In juni 2015 heb ik mijn bachelordiploma gehaald.

Al vrij snel nadat ik met mijn studie was begonnen, bleek dat het strafrecht mij enorm fascineert. Op dit moment ben ik dan ook bezig met het afronden van de master Rechtsgeleerdheid met het accent op het strafrecht. Ik loop daarnaast met heel veel plezier stage op de afdeling strafrecht van het Gerechtshof in 's-Hertogenbosch, waar ik inmiddels ook woon. In augustus van dit jaar start ik met de laatste drie vakken van de master en eind december zal ik mijn scriptie over de Extra Beveiligde Inrichting te Vught, die ik het afgelopen jaar heb geschreven, verdedigen en afstuderen. Ik heb de ambitie om uiteindelijk als officier van justitie bij het Openbaar Ministerie te werken, maar om dat te kunnen bereiken heb ik eerst een aantal jaar relevante werkervaring nodig. Waar ik deze werkerervaring precies op ga doen, weet ik nog niet zeker. Wellicht in de advocatuur of in een functie bij een rechtbank of gerechtshof. Ook het gevangeniswezen heeft mijn interesse.

Met bachelordiploma

Juliette in Sydney

Nog steeds heb ik veel contact met een aantal vriendinnen die ik op Beekvliet heb leren kennen en uiteraard kom ik er nog af en toe als ik mijn moeder ophaal van haar werk. Via haar blijf ik ook een beetje op de hoogte van hoe het gaat op Beekvliet. Dat vind ik erg leuk, want hoewel ik er inmiddels al vijf jaar weg ben, kijk ik nog altijd met veel plezier op mijn Beekvliettijd terug.

Bescheiden vakman schilderde vele grootheden

Kunstschilder Karel van Veen was in de Tweede Wereldoorlog een van de gijzelaars, die door de Duitse bezetter op Beekvliet waren geïnterneerd. Kunsthistorica Yve de Vries schreef een monografie over hem.

door Cees ter Stege

Op uitnodiging van heemkundevereniging “De Heerlijkheid Herlaar” gaf kunsthistorica Yve de Vries onlangs in De Huif in Sint-Michielsgestel een lezing over kunstschilder Karel van Veen (23-8-1898 tot 15-4-1988). De toen in Veere woonachtige kunstschilder werd in de Tweede Wereldoorlog door de Duitse bezetter opgepakt en als preventieve gevangene overgebracht naar Beekvliet.

Het kleinseminarie was destijds gevorderd om te dienen als gijzelaarskamp. Daar verbleef hij noodgedwongen van september 1942 tot september 1944, toen de bevrijding van Brabant aanstaande was. In ‘Herrengefangnis’ Beekvliet waren vele honderden hooggeplaatste gijzelaars geïnterneerd, overwegend leidende figuren uit de wereld van bestuur, wetenschap, journalistiek, rechterlijke macht, kunst, onderwijs, religie

Karel van Veen had in het gijzelaarskamp een eigen atelier ingericht. Hier bij het portret van Jan Eduard de Quay, van 1959-1963 minister-president van Nederland.

en vakbonden. Onder meer de latere minister-presidenten Schermerhorn en De Quay werden op Beekvliet vastgehouden.

Schildercursus op kamp Beekvliet

Ondanks de wraakexecuties op een vijftal gevangenen, hadden de meeste gijzelaars het relatief goed. Maar om de verveling en nare gedachten te bezweren organiseerden zij voor elkaar cursussen, lezingen, sportwedstrijden, toneel- en muziekvoorstellingen. Schilder Van Veen gaf aan zijn medegevangenen dagelijks een uur teken- en schilderles. Ook portretteerde hij een groot aantal van zijn lotgenoten. Enkele van zijn cursisten maakten tekeningen van andere collega's. Gedurende zijn gevangenschap op Beekvliet schilderde Van Veen portretten van zeker 60 van zijn kampgenoten.

Het kamp bleek een ideale biotoop om te netwerken. Mede dankzij de daar gelegde contacten kreeg Van Veen na de oorlog de kans om niet alleen acht ministers-presidenten te schilderen, wiens portretten nu hangen in het gebouw van Algemene Zaken op Het Binnenhof in Den Haag. Ook vereeuwigde hij twee maal koningin Juliana, prins Bernhard en in 1973 (toen nog) prins Willem-Alexander.

Portret van Willem Drees, minister-president van Nederland van 1948 tot 1958,

Portret van Wim Schermerhorn, de eerste minister-president na de Tweede Wereldoorlog

Nauwgezet

Karel van Veen was een bescheiden persoonlijkheid, een echte ambachtsman. Hij deed niet mee aan allerlei kunstzinnige modegrillen. Van Veen hield vast aan zijn vakmanschap: het zeer nauwgezet en waarheidsgetrouw portretteren van zijn modellen. Zijn portretten resulteerden in bijna fotografische weergaven, maar als kunstzinnig schilder kreeg hij niet altijd de waardering die hij verdiende. Ook had hij weinig op met exposities; liever was hij gewoon aan het werk. In het artistieke milieu bleef zijn naam daarom relatief onbekend, maar na de oorlog schilderde hij, voornamelijk in opdracht, talloze hooggeplaatsten in Nederland, onder wie acht premiers. Zoals van kampgenoot en ingenieur Wim Schermerhorn, die de eerste naoorlogse PvdA-premier van Nederland werd in het kabinet Schermerhorn – Drees. Ook Willem Drees zou later als premier door Karel van Veen geportretteerd worden. Onder politici, royalty en industriëlen bleven Karels schilderskwaliteiten onverminderd hoog gewaardeerd.

Monografie

Kunsthistorica Yve de Vries schreef een monografie over de schilder: Karel van Veen: 'Ik schilder de dingen zoals ze zijn'. Eén hoofdstuk daarvan gaat over Van Veens verblijf op Beekvliet en het oeuvre waaraan hij werkte. De Vries werkt aan een geheel nieuw boek, speciaal over Beekvliet en de portretten die Van Veen hier in de gijzelaarsperiode maakte. Het boek verschijnt in september 2019, precies 75 jaar na beëindiging van het gijzelaarskamp. Er komt dan ook een tentoonstelling rondom de portretten.

Meer info: www.karelvanveen.nl

Hoe is het toch met.....Theo Bressers?

Oud-docent Klassieke Talen en Nederlands

Geboren en getogen in het Brabantse Liempde, woont oud-docent Theo Bressers alweer jaren in het pittoreske Den Dungen. En net zoals de meeste pensionado's heeft ook Theo het druk sinds hij in 2010 met pensioen ging. "Je hebt het wel druk," legt hij uit, "maar met zelfgekozen dingen op momenten dat je er zelf zin in hebt. Je wordt niet meer gedirigeerd door een klok, een agenda of een leidinggevende of een klas."

door Mirjan Boot-de Werd

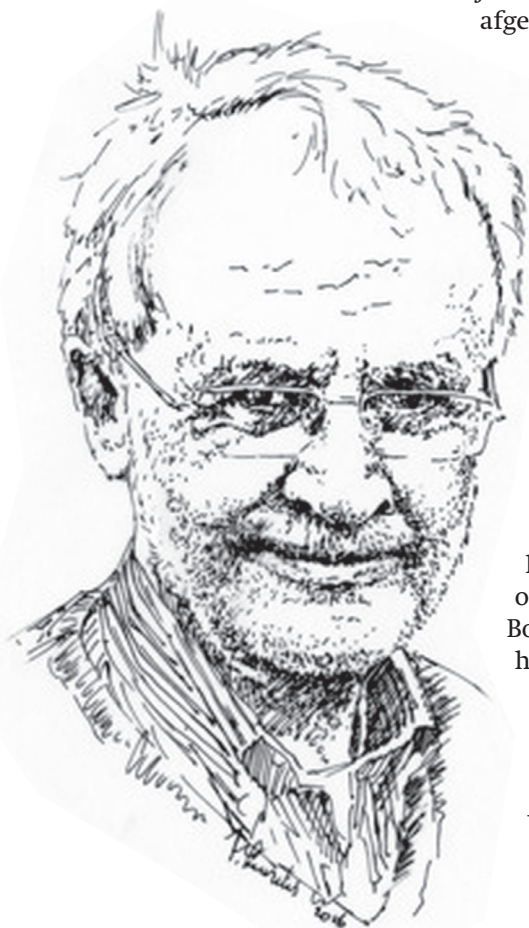
In 2010 ging u met pensioen. Viel het afscheid van Beekvliet u zwaar?

"Nee, dat viel niet zwaar," antwoordt de oud-docent meteen. "Je moet je erbij neerleggen dat iets vroeg of laat afgelopen is. Dan valt een afscheid niet zwaar. Eén ding mis je echter wel: de dagelijkse omgang met collega's en leerlingen. En natuurlijk de schoolreizen," overpeinst Theo Bressers. "Maar afstand nemen van iets, geeft ook weer ruimte voor nieuwe dingen, zoals mijn nieuwe hobby's."

Wat zijn zoal de dagelijkse bezigheden van een gepensioneerd leraar Klassieke Talen?

Zoals bijna iedere gepensioneerd opa, houdt ook Theo zich veel bezig met zijn gezin. Twee tot drie dagen in de week past hij op zijn vijf kleinkinderen en staat hij regelmatig op het schoolplein bij basisschool De Bolster in Sint-Michielsgestel. Maar hij heeft nog meer hobby's vertelt hij. "Nou, in zekere zin ben ik uit de kast gekomen na mijn pensioen," stelt

Theo Bressers, getekend door Jan Lurinks

Theo Bressers lachend vast. “Ik ben toch eigenlijk geen binnen-mens, maar een buiten-mens. Ik heb namelijk een moestuin van 300 meter en ik heb 60.003 stuks vee! Drie kippen en 60.000 bijen,” verklaart de classicus zijn uitspraak nader. “Dat is een hele verantwoordelijkheid en dat mini-boerenbedrijf kost ook veel tijd.” Meteen vertelt de gediplomeerde imker enthousiast over het fascinerende leven van zijn twee volkjes bijen. “Het natte voorjaar heeft ervoor gezorgd dat de twee volkjes zwakker zijn. Als bijen weinig stuifmeel kunnen halen, dan remt dat de groei van het volkje. En dat is ook meteen het boeiende van het bijen houden! Dat volkje is één organisch geheel, dat werkt zo intelligent. Als het aanbod van stuifmeel en nectar iets minder wordt, dan gaat de koningin meteen minder eitjes leggen. Het past zich meteen aan. Er is ook een perfecte communicatie binnen zo’n volkje. Ik sta echt regelmatig perplex om wat ze doen en hoe ze dingen oplossen. Dat is zo mooi om te zien!”

Naast het mini-boerenbedrijf houdt Theo Bressers zich ook nog steeds actief bezig met de Latijnse taal.

Samen met oud-collega’s Harry Puttiger, Loek Hoozemans, Arnold Wintjes en Karel Ditvoorst werkt hij mee aan een project van de Universiteit van Amsterdam. “We vertalen legenda’s van oude wandkaarten. Er staan namelijk overal Latijnse tekstjes om zo’n kaart heen, een soort uitleg van wat er allemaal te zien is op zo’n kaart: hoe mensen leefden, de vreemdste monsters worden beschreven. Wij vertalen in opdracht van Paula van Gestel, oud-medewerkster van Beekvliet. Uiteindelijk zullen de kaarten uitgegeven worden in boekvorm,” licht Theo Bressers toe. “De oudste wandkaart die we gedaan hebben, dateert uit 1540 en is van Gemma Frisius. Het is heel interessant om op deze manier te zien hoe de wereld stap voor stap ontdekt werd. Er is veel belangstelling vanuit Azië voor deze kaarten. In de 16e en 17e eeuw werd Azië intensief verkend, en de bevindingen werden op kaarten gezet. Aan Grieks doe ik niets meer.”

U noemde nog een andere grote hobby?

“In de winter zit ik veel in provinciale en regionale archieven voor onderzoek. Zo heb ik bijvoorbeeld pas een onderzoek afgerond naar de sociaal-economische geschiedenis van de voorouders van mijn moeder,” vertelt Theo trots. “Dat is soms een heel gepuzzel. Ik ben erachter gekomen dat de ouders van mijn moeder als een soort gelukszoekers of economische vluchtelingen in 1928 vanuit Gelderland naar Liempde zijn gekomen. Het land van Maas en Waal was destijds één van de armste streken in Nederland. In Liempde stond toen toevallig een boerderij te huur. Ze hadden hoge verwachtingen maar in 1929 was de beurskrach en kelderden de landbouwprijzen. Ze hebben het heel zwaar gehad.”

Als u geen docent Klassieke Talen zou zijn geweest, wat dan wel?

“Het liefst veearts, denk ik. Ik was trouwens al ingeloot voor de studie geneeskunde in Nijmegen destijds,” vertelt de oud-docent. Op de vraag hoe het dan toch komt dat hij uiteindelijk Klassieke Talen is gaan studeren, reageert Theo: “Ik was op het gymnasium in Boxtel (red. het huidige Jacob Roelandlyceum) zes jaar zo intens bezig geweest met de klassieke talen, dat ik me daar toch meer toe aangetrokken voelde. Geneeskunde was iets nieuws en vreemds. En in de zomervakantie na mijn eindexamen veranderde er op de één of andere manier iets in mijn hoofd of hart en koos ik uiteindelijk toch voor een studie Klassieke Talen. Ik heb er overigens geen spijt van gehad hoor. Maar als ik nu opnieuw zou moeten kiezen, zou ik voor de afwisseling diergeneeskunde gaan doen. En dan veearts worden. Ik heb mijn jeugd doorgebracht op een boerderij en als de veearts kwam, mocht ik de varkentjes vasthouden als ze gecasteerd werden. Ik denk ook dat mijn hobby’s van nu hun oorsprong hebben gevonden in die tijd.”

Hoe bent u als docent op Beekvliet terecht gekomen?

“Na mijn studie Klassieke Talen in Nijmegen heb ik ook nog vier jaar Nederlands gestudeerd in Utrecht. En toen kwam er in 1976 op Beekvliet een vacature voor een docent Klassieke Talen in combinatie met Nederlands,” legt Theo uit. “Ik mocht op gesprek komen bij Arnold Wintjes, Harrie Kapteijns en Karel Ditvoorst. En zo begon ik in 1976 als docent Klassieke Talen én Nederlands op Beekvliet. Ik voelde me er meteen

Theo Bressers tijdens de Provencereis, Glanum, 1987

thuis, als een vis in het water. Na een paar jaar kon ik Nederlands over laten aan andere collega's en gaf ik alleen nog Klassieke Talen. Dat vond ik veel leuker."

Inmiddels is op Beekvliet het voorheen mannelijke docententeam Klassieke Talen uitgebreid met een aantal vrouwelijke classici.

"Dat is de ontwikkeling in het onderwijs. Je ziet het ook op de basisschool. In mijn jonge jaren had je bijna alleen maar mannen voor de klas. Nu zijn het merendeels vrouwen die voor de klas staan. Dat zie je ook terug bij de Klassieke Talen; er is nu nog maar één mannelijke classicus op Beekvliet. Je ziet dat trouwens ook in de medische sector."

Hoe kun je leerlingen motiveren om te kiezen voor een studie Klassieke Talen?

"Je moet kiezen voor deze studie als je Klassieke Talen leuk vindt," poeneert de classicus heel simpel. "Iets verplichten, daar ben ik geen voorstander van. Je moet een vak, of dat nou Grieks, Latijn of iets anders is, uitdagend en zinvol maken tijdens het leerproces," licht Theo Bressers toe. "Dan pas ontstaat zin in leren en beklijft het beter."

"Ik zou het onderwijs in Klassieke Talen anders willen inrichten, meer richting project en onderzoek. Nu dienen kinderen het hele jaar door bijvoorbeeld een tragedie te vertalen. Ze moeten die vertaling van buiten leren en daar krijgen ze dan vragen over. Is dat uitdagend en zinvol? Waarom geef je niet als opdracht 'Maak nou eens een scenario voor een toneelstuk? Schrijf de tekst op basis van Euripides Medea?' Laat ze creatief met dat vak omgaan! Dan beklijft het ook veel beter. Maar helaas krijgen docenten de ruimte hiervoor niet, want de wet schrijft nu eenmaal de eindexameneisen voor," verzucht de classicus.

"Overigens heb ik geprobeerd om op een andere manier les te geven; om op te schuiven van geheel aanbod-gestuurd naar meer vraag-gestuurd onderwijs. Ik heb ermee geëxperimenteerd in de vierde klas en dat werkte zo leuk! 'Kantelen' noemden we dat. Als leerlingen het idee hebben dat ze echt met iets bezig zijn wat belangrijk is, dan leren ze veel actiever. Miek Scheffers (red. oud-docente scheikunde) en ik waren bondgenoten in de didactiek van actief en betekenisvol leren. We hebben bijvoorbeeld veel energie gestoken in de opzet van de huidige projecten in de vierde klas. Maar dat is alweer een tijd geleden. Ik ben nu veel meer bezig met de nieuwe aardbeiplanten," lacht Theo.

Inmiddels is op Beekvliet Grieks in het tweede en derde jaar een verplicht vak in tegenstelling tot 25 jaar geleden. Een goede zaak?

"Daar zou ik mijn gedachten eerst even wat meer over moeten laten gaan, voordat ik daar wat meer over kan zeggen," reageert de oud-do-

cent heel tactisch. “Van Latijn heb je meer direct praktisch nut,” beaamt Theo. “Als je verder gaat met Grieks, dan raak je veel meer vertrouwd met een culturele wereld. En dat heeft toch ook wel z’n mooie dingen. Het is toch heel bijzonder als je Plato, Euripides of Homerus gelezen hebt in zijn oorspronkelijke taal. Dat is een mooie bagage voor de rest van je leven,” concludeert de classicus. “Denk aan kunstgeschiedenis, dan heb je zoveel voordeel als je vertrouwd bent met die wereld. En niet alleen voor de culturele sector, maar ook voor als je in de technische sector terecht komt. Ik spreek op de reünie vaak leerlingen die de techniek of exacte wetenschap in zijn gegaan en blij zijn dat ze Grieks tot en met de zesde klas hebben gehad. Zo bezien zou je leerlingen moeten stimuleren om Grieks te kiezen! Nou, weet ik niet of het verplicht twee jaar Grieks volgen de beste manier is. Maar het is wel zo, dat leerlingen die het gekozen hebben, heel dankbaar zijn dat ze Grieks gevolgd hebben.”

Wat is uw leukste herinnering aan Beekvliet?

“Tja, waar de leerlingen ook de leukste herinneringen aan hebben: de reizen! Provence, Rome, Griekenland. Je onderneemt samen een reis die over jouw vakgebied gaat en dat maakt het bijzonder. Ik heb nooit zo de drang gevoeld om leerlingen daar ter plekke veel te leren. Maar je wijst veel, en zo ben je toch weer aan het onderwijzen. Je bent en blijft een meester,” stelt Theo vast. “Behalve bij mijn vijf kleinkinderen,” lacht opa Theo. “Ik corrigeer ze zelfs niet bij foutief Nederlands taalgebruik! Dat laat ik over aan hun ouders.”

Met dank aan Theo Bressers.

'God is lucht voor mij'

Een opvallende uitspraak van wijlen bisschop Jan Bluysen 'God is lucht voor mij' was de titel van een bijzonder inspirerend symposium over zijn spiritualiteit op vrijdag 13 mei in Nuenen. Ruim honderd mensen, onder wie veel familieleden van de oud-bisschop, belangstellenden uit de regio en andere delen van het land, hadden – zoals iemand het na afloop treffend verwoordde – de dag als “een warm bad” ervaren.

door Peter van Overbruggen

Hoogleraar Herwi Rikhof opende de dag met een presentatie over de spiritualiteit van Jan Bluysen. Deze probeerde – zo zei Rikhof - op veel spirituele vragen een antwoord te vinden door te kijken bij anderen die door God zijn geraakt, zoals Augustinus en de mystici meester Eckhart en Ruusbroec. We moesten als toehoorders goed bij de les blijven om steeds in het doorwrochte betoog van Rikhof mee te kunnen gaan. Maar zo werden we wel boven het alledaagse en onszelf uitgetild.

De milde Bluysen

Jan van den Eijnden, oud-provinciaal van de franciscanen, legde op vlotte wijze de verbinding tussen de prikkelende vragen uit de zaal en

De familie Bluysen

de inleiders. En natuurlijk ging de discussie niet alleen over de mystiek en spiritualiteit van Bluysen, maar ook over zijn persoon als bisschop. Vooral zijn milde pastorale houding werd in sprekende voorbeelden ter sprake gebracht.

In het middagprogramma schetste Gerard Rooijackers, persoonlijke vriend van Bluysen, in zijn bekende, losse en anekdotische verteltrant diens leef- en denkwereld. Kerkpolitieke perikelen, zijn rol als concilie-vader, zijn godsbeeld, wijze van geloven en in de wereld staan, tegenwerking vanuit zijn (directe) omgeving, verdachtmakingen in het Vaticaan, vrijwel niets bleef onbesproken. Voor mijn gevoel bleef daarbij het oorspronkelijk gekozen uitgangspunt van zijn betoog (mystieke elementen in de spiritualiteit van Bluysen) wel wat onderbelicht. Iemand vroeg zich hardop af wat nu precies die eigen spiritualiteit van de (introverte) Bluysen was. Liet hij zich echt in de ziel kijken? Die vraag was kennelijk lastiger te beantwoorden in de woordenvloed van Rooijackers.

Bijzondere persoonlijke herinneringen

Het geestelijk menu van deze dag werd besloten met een bijzonder verteerbaar toetje. Vijf 'Bluysenkenners' spraken hun herinneringen uit, zeer persoonlijk, authentiek en in toegankelijke bewoordingen. Een collega-priester, een pastoraal werker, een van zijn broers, een neef en een oud-seminarist (zie hieronder) lieten vanuit verschillende perspectieven en ervaringen hun licht op Bluysen schijnen. Zijn broer Willem schetste het portret van Jan als de oudste in het gezin, de natuurlijke pater familias zonder die status na te streven. Dat beeld van bescheidenheid van de bisschop bleek ook een ervaring van de pastor, die op een aan Bluysen gerichte envelop diens uitgebreide bisschoppelijke titulatuur had vermeld. "Als je je brief gewoon aan 'Jan Bluysen' had gericht, was die ook wel aangekomen," zei Jan later fijntjes tegen hem.

Ontroerend was de getuigenis van oud-Beekvlieter Cees Remmers die verhaalde over zijn collega die het ambt verlaten had. De goede man kon pas kerkelijke dispen-

Cees Remmers

satie krijgen voor een huwelijk, als hij eerst verklaarde dat hij bij zijn priesterwijding niet bij zijn volle verstand geweten had waarom hij voor het ambt gekozen had. Toen hij dat aan Bluysen vertelde, excuseerde deze zich plaatsvervangend voor het vragen van zoveel onoprechtheid en legde hem de handen op. Dat werd door de ex-priester ten diepste gevoeld als een tweede wijding.

Mijn verhaal

Zelf mocht ik dus als oud-seminarist op deze dag verhalen van mijn ervaringen met onze ‘mijnheer Bluysen’ van Beekvliet. Immers, een leven lang heeft de Bluysiaanse geest mij gevolgd en gevormd. Mijn eerste kennismaking met hem was eind jaren vijftig, toen ik als 12-jarige naar het seminarie vertrok en hij mijn biechtvader werd. Hij was daar verantwoordelijk voor de spirituele vorming, de liturgie en had de rol van biechtvader-begeleider. Voor hem waren cijfers en vorderingen van minder belang, het ging hem om de persoon van de leerling. Ik denk dat hij daar een speciaal oog voor had, omdat hij zelf ook als jonge seminarist ondervonden had hoe hard het internaatsleven kon zijn. Hij zei daar later over: “Ik had het er knap moeilijk mee: diep heimwee, stiekeme tranen, het seminarie was voor mij een afschuwelijke tegenvaller!” En... wat waren we trots toen het nieuws kwam dat hij tot hulpbisschop van Bidders was benoemd en op 27 december 1961 in een ijskoude Sint Jan werd gewijd. Wij, als studenten van Beekvliet waren op een ereplaats in de dwarsbeuk getuige van deze viering, die vier lange uren in beslag nam.

In Bluysens begintijd als bisschop gingen studenten met priesterambitie theologie studeren in Nijmegen of Tilburg. Ik was er zelf één van. Na een jaar theologie koos ik een ander pad, maar ik hield met hem contact. In zijn roerige bisschopsperiode bleef hij de pastorale inspirator. Wie hem meegemaakt heeft, weet het uit eigen ervaring. Op pijnlijke momenten, bv. bij de omstreden benoeming van Gijsen of als zijn beleid van hogerhand werd tegengewerkt, stuurde ik hem brieven ter bemoediging. Ik kreeg van hem altijd een persoonlijk antwoord, waarin hij me persoonlijk dankte.

Peter van Overbruggen

Niet vinden, maar blijven zoeken

Begin augustus 2013 overleed bisschop Bluysen. Een oud-Beekvlieter en geestverwant typeerde hem als een zachtmoedig mens die de kerk van gewijde voorgangers wilde teruggeven aan de toegewijde gelovigen. Hij zocht naar antwoorden op vragen die de mensen hadden, terwijl Rome vaak alleen antwoord had op vragen die zij niet stelden. Of in Bluysens eigen woorden: “We moeten niet zoveel vinden, we moeten beter zoeken.”

Ik maak tot slot de balans op van onze jarenlange uitwisseling. Het is geen toeval dat ik in de jaren 60 voor mijn doctoraalscriptie Nederlandse literatuur een middeleeuws mystiek traktaat als onderwerp koos op het grensvlak van theologie en literatuur. Het was: ‘De Seven manieren van heiligher Minne’ van Beatrijs van Nazareth, daarmee het spirituele spoor volgend waarop Bluysen me ooit had gezet. Het is ook geen toeval dat ik me als conrector aan een augustijnse school steeds heb laten leiden door de attitude die de Bluysen van Beekvliet al uitstraalde.

Donkere stilte

Bij ons laatste bezoek aan Bluysen kregen we zijn laatste publicatie: “De donkere Stilte van God”. Tijdens het symposium kwam dit pareltje regelmatig ter sprake. Ik realiseerde toen heel sterk wat een prachtige stijlfiguur die titel bevat: namelijk wat we in de stilistiek een synesthesie noemen. Twee schijnbaar niet combineerbare zintuigelijke waarnemingen (zien en horen) worden aan elkaar gekoppeld. Maar hier wordt deze visueel-auditieve waarneming worden tot nul gereduceerd. In de ‘donkere stilte’ zien we en horen we immers niets en dat is precies de ambiance waarin we het onzienbare en onzegbare kunnen ervaren....

Allen spraken op de symposiumdag met veel sympathie en in doorleefde woorden over deze bisschop die op veel momenten in hun leven zo’n inspirerende en bemoedigende rol had gespeeld. Een van de sprekers verwoordde tot slot het gevoel van velen: de hoop dat nieuwe Bossche bisschop in eenzelfde ‘Bluyssiaanse’ verdergaat.

De laatste dagen van een kleinseminarie

Een onthullend tijdsbeeld van Rolduc

door Peter van Overbruggen

Het is niet de eerste keer, dat Tempora Nostra aandacht besteedt aan een boek dat gaat over de neergang van een van de 47 kleinseminaries die Nederland rond 1950 nog telde. In 2000 besprak ik 'Het einde van de eeuwigheid' van Jasper Mikkers, die zijn herinneringen aan een paters-seminarie in Oosterhout in een goed verkochte roman beschreef. Minder gelukkig – zo is me later verteld – waren de paters capucijnen die in de onthullende beschrijvingen van de personages hun ordegenoten herkennen. Niet lang daarna (2001) verscheen: 'Pubers voor God', over het leven op een kleinseminarie in de jaren vijftig, geschreven door Henk Kroon. Ook dat boek bevatte een schat aan herkenningspunten voor wie zijn schooltijd op een internaat zoals Beekvliet had doorgebracht. Onlangs kreeg ik weer een boekwerk in handen, dat gaat over een andere gerenommeerde kostschool: 'Rolduc, de laatste dagen van een kleinseminarie' (2011). Daarin geeft Twan Geurts een boeiend verslag van de laatste en woelige jaren 60 van deze school als kleinseminarie. In de onderstaande bespreking zullen – voor wie het betreft – bepaalde overeenkomsten met het Beekvliet uit diezelfde periode niet onopgemerkt blijven.

Bewogen geschiedenis

Eerst een klein stukje geschiedenis. Rolduc is in 1104 gesticht als abdij en wordt in 1831 kleinseminarie. Vanaf 1843 kennen we het als een landelijk internaat met gymnasium en een HBS voor roomse elitekinderen uit het hele land. Van de bekende Nederlander Karel Alberdingk Thijm verscheen onder zijn schrijversnaam Lodewijk van Deijssel in 1889 'De Kleine Republiek', dat herinneringen bevat aan zijn driejarig verblijf op Rolduc in Kerkrade. Het was een fijnzinnig, maar destijds schokkend relaas over de ontluikende homoseksualiteit van de hoofdpersoon Willem. De auteur van 'Rolduc' merkt op dat in de naoorlogse periode van het 'vierde Rolduc, 1946-1971', in dat opzicht – laten we zeggen: in de af en toe broeierige sfeer – niet veel veranderd is.

Het is voor een goed begrip van het vervolg van belang om te weten dat Rolduc sinds 1946 (weer) de seminarieopleiding was geworden van het bisdom Roermond. Maar zo'n 16 jaar later zijn de maatschappelijke woelingen ook de school binnengedrongen. Binnen het lerarencorps ontstaat een hevige strijd tussen rekkelijken, die een eigentijdse school willen en de preciezen, die een strakker regiem voorstaan. Het hoofdstuk 'De Raz-

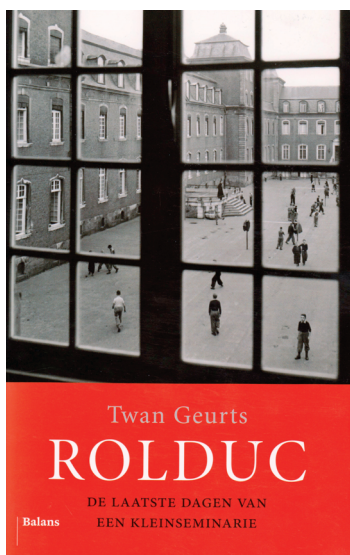
zia' beschrijft gedetailleerd hoe nerveus en spastisch de schoolleiding in 1964 optreedt en, aangevuurd door de totaal verkrampde godsdienstleeraar Jo Gijzen, bepaalde leerlingen – in diens ogen ongeschikt voor het toekomstige priesterschap – van school verwijdt. We lezen hoe deze latere bisschop bij zijn speurwerk slinkse methodes gebruikt om zich misdragende leerlingen te traceren en vervolgens uit te horen over hun seksuele 'experimenten'.

Een bijzonder klimaat

Twan Geurts heeft zijn schrijftaak serieus aangepakt en voor zijn boek bijna dertig schoolgenoten en ook oud-docenten geïnterviewd. Alleen Gijzen weigerde destijds zijn medewerking, omdat hij deze manier van informatievergaring strijdig vond met zijn 'objectieve' werkwijze als historicus. De start van Twan Geurts als 'Rolducien' was op 6 september 1962. De daaropvolgende schoolperiode is ook het centrale onderwerp van zijn boek. Tijdens zijn verblijf stromen – voor het eerst na 850 jaar – externen, onder wie meisjes, de school in.

Het boek laat zien in wat voor een spagaat de presidenten (rectoren) zich bevinden om school en leerlingen in het gareel te houden. Een aantal hoofdstukken gaat uitvoerig in op wat vaak de 'internaatziekte' wordt genoemd, ook wel de 'bijzondere vriendschap' (*amicitia particularis*). In 'Pubers voor God' van Henk Kroon werden de kleinseminaries, als bolwerken van de roomse cultuur een 'samenzwering tegen het gevoel' genoemd. Het zoeken naar nauwe vriendschappen wordt in zo'n klimaat

een geheimzinnig avontuur, zo schreef hij. Wie daarop betrapt werd, kreeg een enorm zondebesef. De onschuld en naïviteit waarmee de jongens hun intimiteit deelden, stond in schril contrast met de panische reactie van de opvoeders, die zelfbehept waren een on(der)ontwikkelde seksualiteit. Wie de in 2014 verschenen roman 'Het Hout' van Jeroen Brouwers heeft gelezen, heeft kunnen ervaren hoe een volwassen hoofdpersoon op een internaat tot een totaal verwrongen en bijna monsterlijk wezen uitgroeit. Zo erg wordt het in 'Rolduc' van Twan Geurts niet, maar de escapades, die een met name genoemde populaire docent met een van zijn protegés uithaalt, worden uit de mond van het slachtoffer breedvoerig

en onomwonden opgetekend. Ook Jo Gijsen, die aanvankelijk een geliefd docent was met een legendarische status, wordt later beschuldigd van medeplichtigheid, omdat hij op de hoogte geweest zou zijn van misbruik door zijn collega's. Sic transit gloria mundi.

De neergang en het einde van Rolduc

Vanaf 1967 is Rolduc in feite geen kleinseminarie meer. De school is gedesorienteerd. Inspraak van leerlingen komt op gang. Internaatleerlingen vragen weekendverlof en geven hun mening over het eten: "We menen dat er nog iets anders dan worst in een varken moet zitten." Men heeft het in de lessen over de Beatles, seks, drugs en politiek en de leerlingen laten het niet bij woorden alleen. Bij Jo Gijsen barst de bom; hij is in 5 gymnasium tijdens zijn godsdienstles de klas uitgelopen en weigert nog langer les te geven aan 'ongelovigen'. Het is 1966, als hij Rolduc verlaat; vijf jaar later is hij bisschop van Roermond.

De neergang van Rolduc voltrekt zich versneld. Eerst is het kleinseminarie bezwaken onder de geest van de tijd en ook de poging in 1967 om het noodlijdende internaat met nieuw publiek van buiten een doorstart te geven is mislukt. Een van die zij-instromers was Loek Hermans, de latere commissaris van de koningin in Friesland. Hij vertelt de auteur dat hij dankbaar is voor zijn schooltijd op Rolduc, want in het reguliere zou hij het naar eigen zeggen niet gered hebben.

Een positief besluit

Hoewel het voorgaande wellicht anders doet vermoeden, oordelen veel Rolduciens positief over hun schooltijd en het opvoedkundige klimaat. De aanvankelijk strakke discipline werd in de laatste decennia steeds soepeler. Voor velen gingen net op tijd de poorten van het internaat open. Sommigen zeiden zelfs dat ze soms meer vrijheid genoten dan veel leeftijdgenoten in de dorpen en steden van Limburg. Ik besluit (positief) met een opmerking van mijn Nijmeegse dispuutsgeenoot Kees Schutgens. Deze is als historicus bij het Limburgs archief en bestuurslid van de Rolducse reünistenvereniging de auteur met informatie van dienst geweest. "Als je maar ergens in uitblonk, dan zat je goed. In de studie, in de sport. Er waren zoveel hobbyclubs en verenigingen op Rolduc, dat iedereen wel ergens in kon uitblinken."

De onderwijsvleugel van het huidige Rolduc staat leeg. Naast het grootseminarie is alleen het fraaie abdijhotel nog in bedrijf. Dat laatste kan ik uit persoonlijke ervaring aanbevelen. De geuren en bijsmaken uit het verleden hebben plaatsgemaakt voor een aangename ambiance in een van de grootste gastenverblijven van Limburg. En één ding is voor mij duidelijk: fictie of non-fictie, kostschoolervaringen leveren steeds

weer kostelijke boeken op. 'Rolduc' kan in deze reeks als een boeiend, persoonlijk gekleurd, maar integer geschreven tijdsdocument worden beschouwd.

*Twan Geurts, Rolduc, de laatste dagen van een klein seminarie.
Amsterdam, 2011, uitgeverij Balans*

Het vierde Rolduc, 1983 (diverse auteurs)

*Jasper Mikkers, Het Einde van de Eeuwigheid, roman
Soesterberg, 2000, Uitgeverij Aspect*

*Henk Kroon, Pubers voor God
Nijmegen, 2001, ValkhofPers*

*Jeroen Brouwers, Het hout, roman
Amsterdam, 2014, Atlas Contact*

Lodewijk van Deyssel, De Kleine Republiek, roman 1889

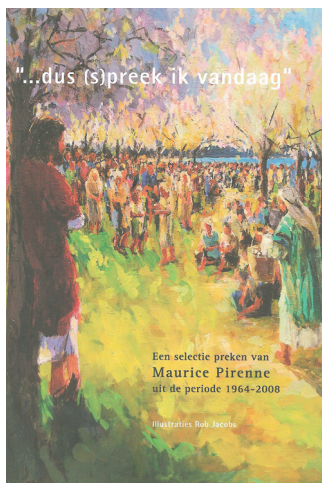
De preken van priester-musicus Maurice Pirenne

Als musicus heeft Maurice Pirenne (1928-2008) nationaal en internationaal faam gemaakt. Zijn priesterschap kwam voor hem niettemin op de eerste plaats. Kort en krachtig waren zijn preken, soms ook na jaren nog verrassend actueel. Zestig van zijn preken zijn in boekvorm uitgekomen.

door Tjeu van Ras

Maurice Pirenne werd in 1928 geboren in Tilburg. Hij ging op 11-jarige leeftijd, in 1939 naar het toenmalige kleinseminarie Beekvliet en ont-popte zich daar al als een muzikaal talent. In 1952 werd hij priester ge-wijd. De geboren Tilburger stierf in 2008. Hij was een van de vier broers die kozen voor het priesterschap, alleen zijn jongste broer Albert leeft nog. Maurice Pirenne volgde tijdens zijn priesterstudie al een conser-vatoriumopleiding. Een jaar na zijn priesterwijding ging hij naar Rome voor een muziekstudie aan het Pontificio Instituto di Musica Sacra. Na te-rugkeer in Nederland werd hij korte tijd muziekdocent aan het kleinse-minarie in Sint-Michielsgestel, daarna volgde zijn benoeming tot docent aan het conservatorium Tilburg, het Nederlands Instituut voor Kerkmu-ziek in Utrecht en het Arnhems conservatorium. In 1965 werd hij rector-cantus van de Schola van de Sint-Jan in Den Bosch, in 1991 werd hij de organist van de Sint-Jan, tot aan zijn overlijden in maart 2008.

“...dus (s)preek ik vandaag” is de titel van de bundeling, die is samenge-steld en uitgegeven door de Stichting Maurice Pirenne. Maurice Pirenne preekte met grote regelmaat, vooral in de Sint-Jan. Preken, waar mensen met aan-dacht naar luisterden, hij wist hen zeer te boeien. Dat was de kwaliteit van de pries-ter-musicus: hij preekte nooit lang, was hel-der, duidelijk en inspirerend. Dat was de reden voor de Stichting Maurice Pirenne, opgericht vlak voor zijn overlijden, om uit de ruim 500 bewaard gebleven preken een selectie te maken. Het begint in de bundel met een preek van 15 november 1964 over het gebruik van de Nederlandse taal in de liturgie. De laatst opgenomen preek is 17 fe-bruari, drie weken voor zijn overlijden, toen hem een groots concert werd aangeboden. “Ik ben niet de jongste, noch de gezondste

meer”, zo sloot hij zijn toespraak af. Onderwerpen besprak Maurice Pirenne genuanceerd, meerdere kanten werden belicht. “Hij nam stelling en was helder in hoe hij de dingen zag”, zo schrijft stichtingsvoorzitter Paul Leenders in het voorwoord. In de geselecteerde preken is dat duidelijk. Mooie zinnen, originele beschrijvingen, zorgvuldig taalgebruik zijn kenmerkend. De titel van het boek is een citaat uit zijn toespraak bij de viering van het 25-jarig, het zilveren, priesterfeest van Maurice Pirenne: “Zwijgen is goud, dus ik spreek vandaag.”

Het boek met de preken is voorzien van een voorwoord en een levensbeschrijving van Maurice Pirenne. Het is fraai geïllustreerd met werk van de Bossche kunstschilder Rob Jacobs.

‘...dus ik (s)preek vandaag’ is voor 15 euro te koop via de website van de stichting: www.stichtingmauricepirenne.nl

Nieuw redactielid Tempora Nostra stelt zich voor

Hoewel ik bij mijn schoolkeuze vooraf twijfelde tussen Beekvliet of Sint Janslyceum -want wat kan ik met een dode taal als Latijn- heb ik nooit een moment spijt gehad van mijn beslissing. Flashback: de eerste lessen Latijn van conrector Van Rijnsoever. Hij bracht de lessen met humor en ik voelde me al snel bevoorrecht dat ik kennis kon nemen van de klas-sieke taal en cultuur.

Mijn Beekvliettijd begon in de statige en sfeervolle Duitse Bouw, een intellectueel epicentrum in de groene oase op het oude seminariecomplex. De wereld was nog klein, de omgeving beschermd en inspirerend, en de school groeide als kool. Halverwege mijn schooltijd verhuisde de populatie met weemoed naar nieuwbouw aan 'de overkant'. Het speekwartier was voorbij, het werd zakelijker en serieuzer, examens en vervolgstudie kwamen in zicht. Maar eerst nog met alle jaargenoten op onvergetelijke schoolreis naar die heerlijke Provence.

Na een jaartje politicologie wisselde ik de studie in voor HBO-journalistiek in Tilburg. Na die opleiding vervulde ik diverse functies bij economisch georiënteerde vaktijdschriften. Halverwege jaren negentig trad ik in dienst bij een tekstbureau gespecialiseerd in milieu en duurzaamheid, onderwerpen naar mijn hart. In 2004 maakte ik een doorstart als freelance tekstschrijver.

Jubileumboek

Begin 2009 verzocht reünistenvereniging NMI me om een programma 'Klasgenoten jaren zeventig' in elkaar te zetten voor het 195-jarige jubileum van Beekvliet. Oud-leerlingen vertelden daarin beeldend, bevlogen en met zelfspot over hun soms hilarische ervaringen. De vele enthousiaste reacties inspireerden me om een nog ambitieuzer project te starten. Vijf jaar later zou Beekvliet namelijk het 200-jarig bestaan vieren en het terechte vermoeden bestond dat de school groots zou uitpakken. Daarom smeedden we, ook met de welkome steun van de Stichting Beekvliet, plannen voor een prachtig jubileumboek, een boeiende dvd en een verbindende website. Voor het boek was ik, met onmisbare bijdragen van vele andere betrokken én gezellige Beekvlieters, de hoofdauteur.

Feest

Het was een intensieve klus, maar ook een feest om aan te werken. Het bood me een geweldige kans om me in de bijzondere historie van Beek-

Cees ter Stege

vliet te verdiepen en om oude en nieuwe docenten, leerlingen en medewerkers te leren kennen. Soms was het een race tegen de klok; enkele ouderen zijn inmiddels helaas overleden, maar ook hun relaas is geboekstaafd.

De speurtocht gaf me veel inzicht in en begrip voor de soms moeilijke omstandigheden waaronder de school gedurende twee eeuwen moesten knokken voor het voortbestaan. Het oudste en eens grootste kleinseminarie van Nederland overleefde de tijdgeest uiteindelijk niet, maar de gymnasiumafdeling groeide uit tot een bloeiende en moderne school die alle reden had om in 2015 het jubileum af te sluiten met een perfect georganiseerd feest.

Dankzij de jubileumactiviteiten heb ik mijn belangstelling voor geschiedenis en historische verhalen herontdekt. Ik verheug me erop om via Tempora Nostra betrokken te blijven bij het wel en wee van Beekvlietgangers.

Verslag Jaarvergadering Nunc Meminisse luvat 7 juni 2016

door Babs Donders en Kees Quinten

Aanwezig: de bestuursleden Patrick van Aarle, Thijs Braam, Babs Donders, Martijn van Hulten, Kees Quinten, Sjef Smolders en lid Gerard Smits.

Het verslag van de jaarvergadering van 16 juni 2015 werd ongewijzigd vastgesteld. Het nettoresultaat over 2015 bedraagt € 2100, waarbij rekening is gehouden met de posten die in januari 2016 nog betaald moeten worden over 2015. Extra inkomsten werden verworven door de verhoging van de contributie tot € 12,50 en een iets groter ledenaantal. Extra uitgaven zijn er voor Tempora Nostra door een grotere oplage van het reünienummer en door de overschakeling op kleur voor de foto's. De kwaliteitsverbetering weegt volgens het bestuur en de redactie ruimschoots op tegen de hogere kosten. Aan de Stichting Beekvliet200, de overkoepelende organisatie voor het jubileum en de reünie, is een voorschot verstrekt van € 24.000. De definitieve verrekening van de kosten vindt plaats in 2016. Naar verwachting is deze bijdrage van Nunc Meminisse luvat voldoende voor de betaling van de kosten van de reünie. De reünie van 3 oktober 2015 was een enorm succes. In Tempora Nostra van december en op de site van Beekvliet200 is daar uitgebreid verslag van gedaan. Ruim 2000 oud-leerlingen bezochten de reünie, die door een groot aantal vrijwilligers onder leiding van captain Gerard Smits perfect georganiseerd was. Het boek van Cees ter Stege en de film van Ellen van Kempen vielen zeer in de smaak. De tentoonstelling over 200 jaar Beekvliet, die door Bisschop Hurkmans geopend werd, trok ook in het weekend van 10 en 11 oktober nog enkele honderden bezoekers.

Voor N.M.I. staat 2016 in het teken van afronden en de organisatie op peil houden. De financiën van de reünie moeten afgewerkt worden met Stichting Beekvliet200. De website van Beekvliet200 moet worden overgezet naar N.M.I. en het beheer van de website geregeld. Materiaal dat gebruikt is voor de samenstelling van het boek en de film, voor het opzetten van de tentoonstelling, en foto- en filmmateriaal van de reünie, moet worden verzameld en onder één beheer worden gebracht. De adressenbestanden van N.M.I. en van de reünie moeten worden samengevoegd.

Gerard Smits: Denk aan het warm houden van de contacten die met de voorbereiding en tijdens de reünie zijn opgebouwd. Probeer het e-mailbestand actief te gebruiken. Kijk of Tempora Nostra digitaal te versturen is in een goed te openen versie (niet PDF). Kijk wat het kost om een digitale opmaak te maken. Hiermee zijn de kosten van het blad wellicht te drukken.

Babs Donders neemt afscheid als bestuurslid. Zij heeft vanaf 2002 deel uitgemaakt van het bestuur van N.M.I. Voorzitter Martijn van Hulten bedankt haar voor haar grote inzet en gezelligheid.

Geboren

Op 21 mei is geboren Abel, zoon van Nikki Regtering en Tim Krol (beiden examenjaar 2002).

Afgestudeerd

Op 28 juni studeerde Lieke Daniels (2009) af aan de masteropleiding viool van Fontys Hogeschool voor de Kunsten in Tilburg. Haar eindexamenopdracht, bestaande uit werken van Saint-Saëns en Sjostakovitsj voerde ze op deze dag uit samen met het Symfonie Orkest Eindhoven, onder leiding van dirigent Lucas Vis.

In juni studeerde Abel Corver (2012) af aan Harvard University in neurowetenschappen. Hij gaat in Washington DC vervolgonderzoek doen in dit vakgebied, om precies te zijn naar het brein van libellen tijdens hun jacht.

Gepromoveerd

Op 29 juni is aan het Erasmus Medisch Centrum in Rotterdam Myrte Tielemans (2004) gepromoveerd. Haar proefschrift is getiteld 'Eating for two in pregnancy; health outcomes in pregnant women and their children'. Paranimfen bij de promotie waren Gwen van Heesch (2004) en (zus) Merel Tielemans (2002).

Abel Corver

Hebt u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen. Indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in december 2016. De kopij daarvoor dient vóór 15 oktober 2016 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Tjeu van Ras (1969) (eind-redactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Reggie van Genuchten (1989), Patrick van Aarle (1993) en Cees ter Stege (1980).

Redactieadres:

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Perso-nalia sturen naar: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Martens, Sint-Michiels-gestel

Druk: Drukkerij Rooijmans Nuenen

Oplage: 750

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aan-melding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Naam incassant	: Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)		
Adres incassant	: Gymnasium Beekvljet, Beekvlietstraat 4		
Postcode incassant	: 5271 SM	Woonplaats incassant	: SINT-MICHIELSGESTEL
Land incassant*	: Nederland	Incassant-ID	: NL14ZZZ4021902900000
Kenmerk machtiging	:		

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI

Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam					
Adres					
Postcode		Woonplaats		Land*	
Telefoon					
Examenjaar		Studierichting		Beroep	
Rekeningnummer [IBAN]				Bank Identificatie [BIC]**	
Plaats en datum				Handtekening	

* Hoeft alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.
 ** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

